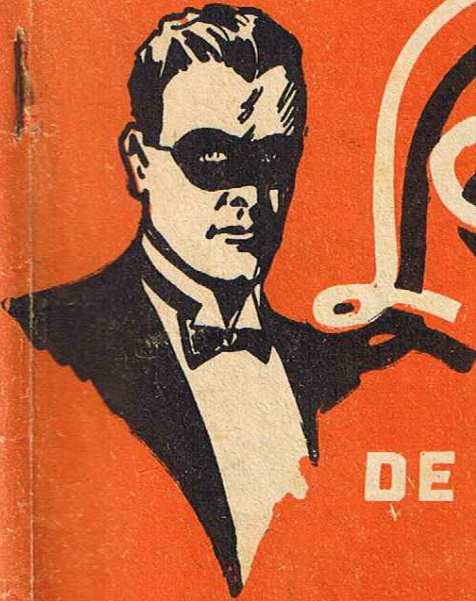

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Liefde en Juwelen

N° 2219

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND: 40 Cl.
BELGIE: 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
RAFFLES.

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

LIEFDE EN JUWELLEN

Hoofdstuk I

DE KOMST ENER VORSTIN

Raffles, ook wel geheten Lord Edward Lister, de langgezochte vijand van Scotland Yard en meer in het bijzonder van hoofdinspecteur Phileas Baxter, die hem schamper, maar niettemin volkomen naar waarheid «de Grote Onbekende» had gedoopt, zat met Charles Brand, zijn vriend en vertrouwde, in de grote conversatiezaal van de Windsor Club, in de Oxford Street te Londen gelegen en de beide heren waren daar zo goed als

alleen, hetgeen het gevolg was van drieërlei oorzaken.

Ten eerste was het zomerseizoen juist begonnen en vele rijke leden van de Club bevonden zich op hun landgoed, op reis, of aan de zee.

Ten tweede was het nog vroeg in de namiddag en velen zouden nog aan de lunch zitten en ten derde was het zo warm, dat niemand, die er niet volstrekt toe verplicht was, het in zijn hoofd zou

krijgen, zich een centimeter verder te verplaatsen dan strikt noodzakelijk was.

Voor Raffles had die noodzakelijkheid echter bestaan, want hij bekleedde onder meer functies de eervolle staat van Vice-President van de Windsor Club en in die hoedanigheid zou hij des namiddags een kleine bestuursvergadering moeten bijwonen, noodzakelijk geworden door een gerezen geschil aangaande de wenselijkheid, een genaturaliseerd Oostenrijker als lid tot de Club toe te laten.

Brand, die enige tijd bij het raam had gezeten, stond nu op, onderdrukte een geeuw, liet zijn grote, blauwe ogen nog eens over het drukke gewoel van Oxford Street dwalen, waarop de drie grote ramen van de conversatiezaal uitzagen en wendde zich toen tamelijk lusteloos naar de leestafel, waar hij Raffles verdiept vond in de lectuur van de «Daily Mirror», het bekende geïllustreerde en populaire Londense dagblad.

Hij liet zich naast hem in een van de gemakkelijke stoelen vallen, slaakte een zucht en zocht naar een sportblad.

Raffles hief langzaam zijn doordringende, als staal glanzende ogen van de foto's die hij zo juist bekeek en zei ietwat ironisch, terwijl hij Brand aandachtig opnam:

— Nog niet bekomen van de schok?

— Wat bedoel je? vroeg Brand, die een kleur kreeg en de blik van Raffles scheen te willen ontwijken.

— Je vraag en je verhoogde gelaatskleur rijmen niet met elkaar, amice, hernam Raffles glimlachend. Je stelt die vraag slechts om tijd te winnen en een of andere uitvlucht te bedenken, want je weet heel goed, wat ik bedoel. Ik zinspeel natuurlijk op de noodlottige ontgoocheling, die je ten deel is gevallen in het verloop van ons jongste avontuur, waarbij een jonge dame in het spel was met blauwe ogen, haren als gesponnen goud, het waren je eigen woorden — zacht blozende wangen, kortom, de onschuld op een plaatje, die zich naderhand ontpopte als een zeer gevaarlijke handlangster van Russische communisten.

— Ik was niet verliefd, verweerde Brand zich brommend, ijverig zoekend naar het blad dat hij wilde lezen.

— Het was niet bepaald liefde, maar het begon er dan toch verdacht veel op te lijken. Arme Charles, wat een teleurstelling, wat een schrik, toen dat lieve blonde kind je aan boord van het jacht van Lord Knollys een revolver, inplaats van haar doosje bonbons onder de neus hield.

— Je lacht me uit, hernam Brand boos.

— Ik denk er niet aan. Ik kom alleen nog maar even op het feit terug, om je er tegen te waarschuwen, dat de zo hoog geroemde eerste indrukken heel vaak weinig betrouwbaar zijn. Nu, alles heeft zich nog ten goede gekeerd, en het wicht zal nu wel op transport zijn gesteld van Noorwegen naar Engeland en spoedig haar gerechte straf ondergaan.

— Jammer. Heel jammer, bromde Brand spijtig.

— Zijn jullie, jongelieden, hernam Raffles met een minachtend schouderophalen. Het is jammer, omdat Sonja Marefski mooi was, jong, aantrekkelijk, interessant. Het zou niets te betekenen hebben gehad als ze oud, tanig en vervelend zou zijn geweest. Ja ja, die lieve romantiek.

Brand keek Raffles een ogenblik zwijgend aan en zei toen op zachte toon:

— Je bent in een slecht humeur?

— Alweer een vergissing. Ik ben in het beste humeur van de wereld. Jij niet, geloof ik?

— Helemaal niet. Ik snak naar een sporthemd, een wherry, zwemwater, en koele schaduw onder zware eiken, en ik zit in een smoorhete, vervelende, al te bekende conversatiezaal, waar, behalve jij en ik, nog twee heren zitten, en die konden evengoed dood zijn, want zij slapen zo vast, dat zij er van snurken.

— Dat is de schaduwzijde van het beroep, amice, hernam Raffles schouderophalend. Ik zou thans ook liever in een wherry op een zijriviertje van de Theems rondrijven, in plaats van hier over een kwartier samen te komen met een viertal onuitstaanbaar deftige bestuursleden, die eindeloos beraadslagen over het

al of niet toelaten van die gewezen Oostenrijkse aspirant.

— Hoe zal jou stem uitvallen?

— Wel, ik ben er natuurlijk voor. Ik ken hem als een hoogst fatsoenlijk man, ondanks zijn rijkdom en wat doet het er toe of hij Oostenrijker geweest is, of dat zijn vader een Oostenrijker was? Wij moesten nu eindelijk maar eens ophouden met die hatelijke afkeer van alles wat maar in de verte naar vreemdelingen riekt. Het is een waandenkbeeld als zouden wij Engelsen het uitverkoren volk en volmaakt zijn. Wij hebben nog heel wat te leren van andere naties en ik acht het een verkeerde mening, als wij Engelsen geloven, zonder formaliteiten de hemel binnen te gaan, alleen omdat wij op dit grote eiland geboren zijn.

Brand keek Raffles een ogenblik aan en zei toen lachend :

— Jij bent ook eigenlijk geen echte Brit; jij bent een cosmopoliet...

— Dat ben ik ook in zekere zin, gaf Raffles ten antwoord. De wereld is mijn domein, want overal, op de gehele wereld, heerst overvloed naast de vreselijke ellende, overal vindt je onderdrukking, onrecht en onduidbare dwang. En ik voel mij ook overal thuis. Je zoudt dus misschien wel gelijk kunnen hebben met te zeggen, dat ik eigenlijk een slechte Brit ben.

— Ik zou het niet in mijn hoofd krijgen ik weet het tegendeel immers te goed. Heb je niet enige jaren als piloot bij de R.A.F., gedurende de laatste oorlog aan onze zijde gestreden, tot je zware verwonding het je onmogelijk maakte? Heb je niet in vreedstijd enige malen ten koste van levensgevaar je vaderland een grote dienst bewezen door de strijd tegen spionnen aan te binden, die zich hadden meester gemaakt van geheime verdragen en documenten? Ik weet immers al te goed, dat je vaderland je toch per slot van rekening voor alles gaat.

— Ik geloof ook dat ieder mens een vaderland moet hebben, zoals de wereld nu nog ingericht, zei Raffles peinzend. Er zullen misschien nog honderden jaren moeten verlopen, alvorens ook dat

verschil wordt opgeheven en er een wereldfederatie tot stand komt en dan pas zal er van een werkelijke vrede sprake kunnen zijn, van de langgezochte wereldvrede. Apropos, heb je haar al gezien?

De vraag kwam zo onverwacht, dat Brand Raffles verbaasd aankeek en verwonderd vroeg:

— Wie, wát gezien?

— Haar portret? De foto van de weergaloze filmster, die Ina Salza heet en die we hier binnen een paar dagen in levende lijve op het toneel van het Alhambra Theater zullen zien, in een schitterende revue, waarin zij enige rollen zal vervullen?

— O, bedoel je dat? Ja, natuurlijk heb ik het portret gezien. Ik kon niet anders, antwoordde Brand. Je ziet haar gelaatstreken meer dan zesmaal levensgroot op alle muren en schuttingen, je ziet haar portret in alle tijdschriften, voor de ramen van de boekhandelaars, op de ruiten van de bussen, in de stations van de underground, letterlijk overal. Je zoudt haar niet over het hoofd kunnen zien, zelfs al zou je het willen. Waarom vraag je me dat?

— Zij is buitengewoon rijk, luidde het op laconieke toon gegeven antwoord.

— Dat zegt men tenminste, kwam Brand, die ten slotte zijn sportblad had gevonden.

Hij wierp Raffles nog een schuinse blik toe en scheen zich toen in de lezing van het blad te willen gaan verdiepen.

— Zij is verloofd ook, hoor ik, ging Raffles onverstaanbaar door.

— Dat hoor ik! bromde Brand.

— Met een graaf.

— Een Pool. Al die filmsterren zijn altijd met een Poolse of een Hongaarse graaf verloofd of getrouwd. Dat staat gekleed, en het is aardig om te lezen voor het publiek.

— In dit geval is het waar. Zij is inderdaad verloofd met een zekere Stanislaus Majefski, en de man is graaf. Zij brengt al haar juwelen mee...

Brand had het sportblad al opengeslagen, maar hij liet er nu langzaam

weer zakken, vouwde het dicht, rolde het op, klopte er een paar maal mee op de rand van het tafelblad en zei toen langzaam en zacht:

— Kom er alsjeblieft dadellijk mee over de brug. Waar en wanneer zal het gebeuren, en hoe?

— Wat is het toch gemakkelijk, als men elkaar met een half woord verstaat, zei Raffles op zachte toon, terwijl hij zich glimlachend een weinig voorover boog, om Brand goed te kunnen aanzien. Ik ben blij dat ik niet veel woorden zal behoeven te verspillen. De gelegenheid die zich hier aanbiedt, is te fraai, om er geen gebruik van te maken. Ga zelf maar eens na. Madame Ina Salza was twee jaar geleden, het kunnen er ook vier of zes zijn geweest, want ik wil wel bekennen, dat ik op dit speciale gebied niet sterk ben in data, nog verkoopster ergens in een tweederangs bazar in een derderangs Poolse stad. Dat neem ik haar natuurlijk volstrekt niet kwalijk. Het is hoegenaamd geen oneer, winkeljuffrouw te zijn, ik had bijna gezegd: integendeel. Maar zie nu eens, op hoe zonderlinge wijze het lot ons, stervelingen, zonder enige overgang uit de diepten der volmaakte onbekendheid kan opheffen tot de hoogste wereld-populariteit. Wat was Napoleon, voor hij de wereld deed ontsteld staan door zijn onweerstaanbare macht? Een simpel luitenantje, gesproken uit een obscuur Corsikaans geslacht. Zonder de grote Franse revolutie zou hij het misschien gebleven zijn, of het hoogstens tot kolonel hebben gebracht. En zonder het witte doel, of beter gezegd: Hollywood, zou Ina Salza waarschijnlijk tot in de dagen van haar grijsheid winkeljuffrouw zijn gebleven.

— En nu is zij enige malen millionnaire.

— En zij heeft al bijna de gehele wereld gezien. Zij heeft in Amerika gefilmd, is in Japan geweest, in Afrika, in Australië, en overal heeft men haar toegejuicht. Haar eisen werden steeds hoger, zij werden altijd ingewilligd, want zij was een lievelinge van het publiek, en zij maakte zich vele goede vrienden, die niet beter van hun hartelijke gena-

genheid dachten te kunnen getuigen, dan door haar te overstelpen met juwelen en kostbare cadeaux. Nu uit die voorraad te putten lijkt mij een plezierige onderneming, niet ontbloot van een zeker waasje van romantiek, dat jou altijd zo heeft aangetrokken. Zij kan haar voorraad spoedig genoeg weer aanvullen terwijl ik daarentegen met de opbrengst van de buit een honderdtal gezinnen voor vele maanden kan opheffen uit de diepe ellende, waarin zij gedompeld zijn.

Brand had zwijgend toegelusterd, en zei nu op fluisterende toon, ofschoon hij geen vrees behoefde te koesteren, dat de twee andere heren in het vertrek hem zouden kunnen horen, zelfs al waren zij klaar wakker geweest, daar zij geheel aan het andere einde van de zaal zaten:

— Ik meen ergens te hebben gelezen, dat zij haar juwelen zeer goed in het oog houdt en wegsluit.

— Best mogelijk. Maar zij zal er drommels goed op moeten passen, als zij mij wil beletten mij van een deel er van meester te maken, hernam Raffles laconiek. Er zijn middelen genoeg om haar zo dicht te naderen, dat er zonder al te groot gevaar een greep in haar kostbare bezittingen kan worden gedaan.

— En haar verloofde? Die Poolse graaf?

— Wat bedoel je?

— Zou die haar en haar juwelen dan niet beschermen?

— Dag en nacht? vroeg Raffles sarcastisch. Dat zullen wij nu maar niet aannemen.

Hij had onder het spreken de «Dally Mirror» weer opgenomen en keek nu naar het portret van een jonge schone vrouw.

— Een gezicht vol temperament; niet bepaald wat men een klassieke schoonheid noemt, maar met ras er in. Geef mij ras in een vrouw en laat de schoonheid mijnentwege naar de weerlicht lopen. Groenzwarte ogen zou ik zeggen, een klein eigenwijs neusje, en een mond, die een weinig te groot, maar zeer goed gevormd is. Zij is op deze foto in avondtoilet, en zij draagt een snooer paarian,

dat ik, naar de grootte te oordelen, op een waarde van 20.000 pond sterling schat.

— Als ze echt zijn.

— Foel, Charly, nu doe je haar toch wezenlijk te kort, zei Raffles op bestraffende toon. Zij ziet er volstrekt niet uit als een vrouw, die genoeg zou nemen

met nagemaakte juwelen. Kijk maar een naar haar gezicht. Is dat gelaat van een vrouw, die similie zou willen dragen? Nooit.

— Het blijft er dus bij?

— Zonder twijfel.

— Met verloofde en al?

— Met de verloofde inclus.

Hoofdstuk II

TOEBEREIDSELEN

John Raffles was er de man niet naar om te treuzelen, wanneer hij zich eenmaal een plan in het hoofd had gezet en hij begon dan ook dadelijk met het maken van de nodige toebereidselen.

Er zijn in de criminele geschiedenis enige gevallen bekend van beschaafde misdadigers, die een zeer goede opvoeding hadden genoten, verscheidene talen vloeiend spraken en zich in de beste gezelschappen behoorlijk wisten te gedragen en die hun aanslagen op de beurzen van hun medemensen met grote zorg plachten voor te bereiden. Maar geen hunner kon in dat opzicht vergeleken worden met Lord Edward Lister, de Londense Gentleman-Dief.

Slechts zelden liet hij iets aan het toeval over en zelfs schijnbaar onbetekenende ondernemingen bereidde hij voor met een zorg, die aan de arbeid van een wetenschappelijk man herinnerde, gewend om met de grootste behoedzaamheid en zorgvuldigheid zijn onderzoekingen te verrichten, zijn boek te schrijven, of zijn vraagstukken te behandelen.

Er zijn ook zeker nimmer misdadigers van welk soort dan ook geweest, die het naast Raffles niet jammerlijk moesten afleggen op het gebied van de vermomningskunst.

Enkele detectives van Scotland Yard hebben het inderdaad in de kunst van de vermomming tot een grote hoogte gebracht, maar zij hadden er zich niet in volmaakt, zoals de Gentleman-Inbreker.

Wanneer Raffles het verkoos, wist hij zijn gedaante zo zeer weg te moffelen onder een mom, dat het zelfs Charles Brand onmogelijk was hem te herkennen.

Het had hem maanden van ingespannen studie gekost, alvorens hij een soort cosmetiek had samengesteld, en enige kleurwatertjes, die hem in staat stelden, zijn gelaat te kleuren op elke wijze die hij verkoos, zonder gebruik behoeven te maken van toneelschmink, die dan ook overdag als vermomningsmiddel volstrekt onbruikbaar is, of hoogstens bruikbaar in boeken en toneelstukken.

Raffles wist maar al te goed, dat een geoefend oog zelfs, het dunste laagje

schmink op een menselijk gelaat dadelijk bespeurt en hij had ze dus aanstonds als onbruikbaar verworpen.

Wat de pruiken betreft, welke Raffles placht te dragen, zij waren in China en Japan voor hem vervaardigd, door enige in dit vak speciaal bedreven kunstenaars en wel op zo bedrieglijke wijze, uit echt mensenhaar, dat ook in het felste zonlicht het meest wantrouwend oog het bedrog niet kon ontdekken.

Zelfs de bitterste vijanden van Raffles hebben steeds volmondig moeten toegeven dat, wanneer hij zich eenmaal vermomd had, het terugvinden van Raffles' verloren spoor bij voorbaat als hopeloos kon worden opgegeven.

Toegerust met een buitengewone schranderheid, een koelbloedigheid, die zich door niets liet beïnvloeden en zeldzame moed, behoorde Raffles als het ware tot een uitverkoren klasse van het misdadigersgilde en ook in deze zaak is hij, zoals uit het vervolg zal blijken, opgetreden op een wijze, die wel onvergetelijk zal blijven in de annalen van Scotland-Yard en die zelfs aan zijn grote tegenstander en bestrijder, Phileas Baxter, een onwillekeurige kreet van bewondering ontlokte.

Raffles begon met zich zo goed als het in de gegeven omstandigheden mogelijk was, op de hoogte te stellen van de uiterlijke levensomstandigheden van Ina Salza.

Daarbij ging hij niet af op de berichten van de pers, daar een langjarige ervaring hem op dat gebied wijs had gemaakt en hem tot de erkenning had gebracht, dat alle persberichten omtrent beroemde personen voor ongeveer negentig procent gefantaseerd of eenvoudig gelogen zijn, maar hij onderzocht het persoonlijk, of hij zond er Charles Brand op af, die op dit gebied een grote vaardigheid had verkregen.

Zo wist hij binnen enkele dagen verscheidene zaken, die hem naderhand van nut konden zijn.

Ina Salza reisde slechts met een kamelier, die zij reeds lang in haar dienst had, een Française, die ook Duits en Engels sprak, welke kundigheden zij tijdens de oorlog had eigen gemaakt.

De filmster was inderdaad verloofd met de Poolse graaf Stanilaus Majefski, maar Raffles meende te mogen aannemen, dat dit predicaat wel een weinig berekend was op de schijnheiligheid van het Engelse publiek en dat de graaf in kwestie eenvoudig de minnaar was van de schone filmster.

Hij reisde althans naar verschillende plaatsen met haar mede, hetgeen verloofde jongelui zelden plegen te doen.

Raffles kreeg hem spoedig te zien en hij beschreef hem naderhand aan Brand als « een wassen pop uit een modema-gazijn, met een knevel druipend van pomade, ogen die van glas schenen te zijn gemaakt, glimmend zwart haar en gekleed als een dandy ».

Verder bracht de filmdiva een fraaie, pas in Parijs gekochte Renault mee, een lichtgeel gelakte wagen voor zeven personen, die zelfs nog ingereden moest worden en slechts te Parijs even beproefd was.

Maar de chauffeur bemerkte Raffles volstrekt niet.

Een verder onderzoek bracht spoedig aan het licht, dat Ina Salza weliswaar een rijbewijs bezat, maar dat haar rijvaardigheid toch eigenlijk voldoende was om zulk een grote, zware wagen van 60 paardenkrachten te kunnen besturen.

Wat de juwelen betreft, Raffles kwam tot zijn vreugde spoedig tot de ontdekking, dat in dit opzicht althans de dagbladen niet overdreven hadden.

De tweede dag van haar verblijf droeg de filmdiva ze reeds voor een groot gedeelte op een liefdadigheidsfeest, waar ook Raffles tegenwoordig was en dadelijk troffen de prachtige parels en diamanten zijn aandacht.

Maar ook de dame zelve maakte zijn belangstelling gaande.

Raffles had altijd een soort van bewondering gekoesterd voor lieden, die, hetzij door eigen kracht, hetzij door omstandigheden van buitenaf, uit de diepte naar omhoog waren geklommen, op welk gebied dan ook.

Hij had ontzag voor de ongehoorde werkkraft, de slimheid en het zakenflair van de Amerikaanse beurskoningen, staalkokers en petroleumvorsten,

die als schoenpoetsers of krantenjongens begonnen waren en thans het lot van hun land mede in handen hadden.

En daarom wekte ook Ina Salza zijn belangstelling.

Zij was gesproken uit een zeer nederige stand. Haar vader was baanwachter bij de spoorwegen geweest, haar moeder werkvrouw.

Zij zelve was een eenvoudige dienstbode geweest, voor zij winkeljuffrouw werd, maar zij werd van jongsaftaan verteerd door eerzucht en Raffles wist, dat zij reeds als kind iedere dag, bij iedere weersgesteldheid uren ver gelopen had, om bij een vriendelijke pastoor les te gaan nemen in lezen en schrijven, waartoe in haar armelijk gehucht de gelegenheid ten enen male ontbrak.

Men bedenke, dat zij geboren werd in een achterhoek van het voormalige Russisch Polen, waar de beschaving nog nauwelijks was doorgedrongen.

En, die vrouw was mooi!

Zeker, het was geen klassieke schoonheid en beeldhouwers zouden zeker iets aan te merken hebben behad op de te grote mond en het lage voorhoofd.

Maar de ogen waren prachtig, vol leven, vol temperament, het lichaam was lenig en veerkrachtig, de lippen waren rood, de fraaie wenkbrauwen als met een penseel getekend.

In elk geval, zo oordeelde Raffles, was zij een sujet, dat althans het bestelen ten volle waard was en niet een van die lusteloze, ontzenuwde rijken, waaraan eigenlijk «geen eer te behalen is».

Ina Salza had haar intrek genomen in het Hotel Cécil, in afwachting dat de bekoorlijke, kleine villa, welke zij in Pentonville gehuurd had, geheel gemeubeld zou zijn, een kwestie van een paar dagen.

De filmster was namelijk voornemens ongeveer een half jaar in Londen door te brengen, waar zij zou medewerken aan de productie van een drietal films voor de «Paramount».

Het was op de tweede dag van het verblijf van Ina Salza te Londen, dat Raffles onder de volgende omstandigheden persoonlijk met haar kennis maakte.

Omstreeks tien uur in de voormiddag liep hij, eenvoudig maar keurig gekleed, de vestibule van het wereldberoemde hotel binnen en vroeg aan de portier, of madame Ina Salza reeds te spreken was.

De portier, door een jarenlange ervaring tot mensenkenner geworden, monsterde hem van top tot teen en zag in een onderdeel van een seconde, dat de bezoeker geen journalist, geen impressario, geen geneesheer, geen juwelier en evenmin een rijke leegloper was.

Hij leek nog het meest op een kantoorbediende zonder werk en dat de portier dit dacht, was een compliment voor hem zowel als voor Raffles, want inderdaad kwam hij die rol spelen.

Het spreekt dus vanzelf, dat de portier zijn stijfste houding aannam en zijn meest verontwaardigd gezicht trok, toen hij afgemeten zei:

— Op deze tijd van de dag is Madame Salza natuurlijk niet te spreken, mijnheer. Kan ik de boodschap niet aannemen?

— Neen. Ik moet haar persoonlijk spreken. Ik kom mij bij haar aanbieden als chauffeur.

— Dan zul je later nog eens terug moeten komen, vriend; tien uur is toch geen tijd om je te presenteren, zei de portier verontwaardigd. Bovendien staat madame op het punt om uit te gaan en...

Maar hier werd hij op levendige wijze in de reden gevallen door de filmdiva in eigen persoon, die snel uit de lift was getreden, vergezeld door Stanislaus Majefski en gehoord had wat er zoeven was gezegd.

Zij vestigde haar grijszwarte, glanzende ogen onderzoekend op de sollicitant en vroeg toen in gebroken Engels:

— Gij zijt een chauffeur?

— Om u te dienen, madame, antwoordde Raffles met een beleefde buiging.

— Zonder werk?

— Sedert een paar weken, madame.

— En gij komt u bij mij aanbieden?

— Dat was mijn voornemen, madame.

— Goede getuigen?

— Ik mag wel zeggen uitstekende, madame, zei Raffles luid en in zichzelf voegde hij er aan toe, dat de diva

ze moeilijk beter zou kunnen verlangen, daar hij ze eigenhandig vervaardigd had.

Reeds had hij de hand in de zak gestoken en haalde er een paar bedrieglijk als echt uitziende, doch nagemaakte getuigschriften uit, ondertekend met een onleesbare hand en welke hij de filmdiva overhandigde.

Deze keek ze even vluchtig door, terwijl Stanilaus Marefski ondertussen Raffles aandachtig opnam met een onderzoekende en naar het Raffles toescheen enigszins wantrouwende, ongeduldige blik.

— Ik schijn niet in zijn smaak te vallen, zei Raffles voor zichzelf. Jammer, maar wij moeten er ons over heen trachten te zetten. Ik kom niet om hem, ik kom ook niet om zijn minnares, ik kom om haar juwelen.

Ina Salza stak de papieren Raffles toe en vroeg weer:

— Kunt gij een Renault besturen?

— Alle merken, madame. Zowel, die met de gewone koppeling, als de volautomatische, maar die van de Renault-fabrieken worden nog alleen gemaakt met de koppeling aan het stuur.

— Ja, dat is zo, zoals ik gezien heb. U schijnt goed op de hoogte te zijn, u hebt natuurlijk een rijbewijs en u kent goed de weg in de stad. Maar, dat spreekt van zelf... wat ik vragen wilde... bent u getrouwd?

— Neen madame, ook niet verloofd.

De blikken van de filmster gleden voor een kort ogenblik vluchtig langs de krachtige, welgebouwde gestalte van de sollicitant en zij zel in het Pools iets tot Majefski, die een geluid liet horen, dat het midden hield tussen het geknor van een varken en het gebrom van een kwade hond en dat Raffles verondersteld werd, niet te kunnen verstaan.

Maar Raffles verstond het integendeel zeer goed en moest even glimlachen om de naleve wijze, waarop Ina Salza zoeven zijn uiterlijk voorkomen had genoemd.

Maar het volgende ogenblik had hij reden om ontevreden te zijn, want graaf Stanislaus schraapte zijn keel, keek hem van top tot teen aan en zei toen, eveneens in het Pools:

— Ik zou hem niet in dienst nemen. Hij ziet er uit als een echte luilak. Hij zal het over een paar dagen met je kamelier aanleggen en dan kun je de rest wel begrijpen.

Bijna stond Raffles op het punt, te verzekeren, dat mijnheer de graaf daarvoor geen vrees behoefde te koesteren, maar hij bedacht zich in tijds, daar hij het voor zijn plannen wel zo verstandig vond, niet te laten merken, dat hij de Poolse taal voldoende machtig was om haar te kunnen verstaan.

— Hij is ook wat al te knap naar mijn zin, vervolgde Stanislaus brommend. Al die mooie jongens worden gigo's.

Maar Ina haalde de schouders op en hernam met een kort lachje:

— Ik heb een splinternieuwe Renault van een miljoen francs en daarbij hoort een knappe chauffeur. Waarom zou ik mij vergenoegen met een pummel, wanneer ik zulk een gentleman kan krijgen. Hij komt in mijn dienst en daarmee uit.

Het waren maar enkele woorden, maar zij waren voor Raffles ruimschoots voldoende om tot een juist inzicht te geraken aangaande de verstandhouding tussen filmdiva en graaf.

Want Stanislaus Majefski trok de schouders op, bromde iets onverstaanbaars en bemoede zich verder alleen met zijn sigarettenkoker en aansteker.

Het was duidelijk, dat thans de zaak als afgedaan kon worden beschouwd.

Ina Salza wendde zich tot Raffles, die bescheiden met zijn hoed in de hand was blijven staan en vroeg:

— Zoudt gij spoedig in dienst kunnen komen?

— Desnoods dadelijk, madame.

— Neen, dat gaat niet, en het is ook niet nodig. Ik zou niet weten waar ik u zou moeten onderbrengen en bovendien is de auto nog in de garage en nog niet rijvaardig. Maar overmorgen betrek ik mijn villa in Pentonville. Hier is mijn adres. Gij bevalt mij; gij kunt bij mij in dienst treden. Maar wacht een ogenblik; zoudt gij bereid zijn, met mij buitenlands te gaan?

Eigenlijk lag het voor de hand, om hierop te antwoorden: « Tot het einde der wereld, schone dame! »

Maar Raffles vergenoegde zich er mee eenvoudig te antwoorden, dat madame over hem kon beschikken en dat het hem onverschillig was, waar hij vertoefde.

En in stilte overwoog hij, dat madame misschien reeds over een week naar een andere chauffeur zou moeten omzien, als de zaken liepen zoals hij ze zich had voorgesteld.

Enige minuten daarna was Raffles als chauffeur in dienst genomen en met een tevreden gezicht liet hij zijn nieuwe meesteres en haar verloofde voor zich uit de weinige stoep treden van het hotel afgaan, waarbij hij de lenige gratie, waarmede de filmspeelster zich te midden van het drukke gewoel van Picadilly bewoog, bewonderde.

Een uur later omstreeks zat hij tegenover Brand en deelde hem het resultaat van zijn bemoeiingen mede.

De jonge man was toen in de kleine bibliotheek van het oude herenhuis in de Cromwell Street bezig met het catalogiseren van enige boeken.

Hij keek van dit werk op en zei enigszins verwijtend:

— Is dat nu eigenlijk wel de rechte wijze, Edward?

— Wat bedoel je? vroeg Raffles, wiens wenkbrauwen een eind de hoogte

in gingen.

— Wel het is, voor mijn gevoel niet geheel en al fair. Die jonge vrouw neemt je in vol vertrouwen in dienst en jij aanvaardt die betrekking met het doel om haar te bestelen.

— Mijn beste Charles, dat zijn gewetensbezwaren, waarmede ik mij met de beste wil van de wereld niet kan ophouden. Ik neem tot deze middelen niet gaarne mijn toevlucht, maar in dit geval gaat het niet anders. Onze filmdiva is een zeer kordate vrouw en ik heb reeds vernomen, dat zij haar juwelen steeds zeer goed opbergt en niet in een gewone brandkast. Ware dat het geval, dan zou een nachtelijk bezoek misschien wel voldoende zijn om ze daaruit te verwijderen. Ik ben thans echter wel verplicht, eerst eens het terrein van de strijd te verkennen en daartoe is het nodig dat ik in haar huis in en uit kan gaan.

— En haar verloofde, heb je die ook gezien?

— Dat heb ik. Hij was om tien uur reeds in haar gezelschap, of hij was er nog in, dat valt natuurlijk niet uit te maken.

— Hoe zag hij er uit?

— Als een verklede vrouw

En daarop volgde de beschrijving van graaf Stanislaus Majefski, hiervoren reeds vermeld.

Hoofdstuk III

IN DE VESTING

Twee dagen later, om elf uur in de voormiddag, kwam Raffles zich aan de villa in Pentonville aanmelden.

Het aardige Franse kameniertje deed de deur voor hem open en Raffles had wel blind moeten zijn, als hij niet bemerkte had, dat hij een zeer gunstige indruk op het kamerkatje maakte.

Hij werd dadelijk in het bediendenvertrek gelaten, waar hij nog een huisknecht en een tuinman aantrof, bene-

vens een pikzwarte keukenmeid, die de filmster overal op haar reizen meenam, ofschoon zij meestal in hotels woonde. Men gaf hem zijn uniform: een keurige livree van donkerbruin laken, met een brede, liggende kraag en een pet met vrij wat verguldsel.

Hij nam het pak kleren onder de arm, waarna Charlotte, het mooie kameniertje, hem persoonlijk de weg wees naar zijn kamertje, dat op de zolderverdie-

ping was gelegen, « vlak bij de mijne » zoals de kamenier opmerkte, met een schalkse blik, die aan duidelijkheid niets te wensen overliet.

Raffles nam echter de mededeling voor kennisgeving aan, trok zich in het kleine slaapkamertje terug en stak zich in de livrei, die hem paste, alsof zij speciaal voor hem gemaakt was.

Het zette het kleine handvalies van imitatieleder, waarin hij wat ondergoed en toilet-artikelen had medegebracht, onder het ijzeren ledikant en wierp een blik uit het venster.

Het zag uit op de grote achtertuin, die wel een klein park geleek en die zich ver in de lengte uitstreckte.

Men kon zich hier geheel buiten wenen, want bijna elke villa bezat zulk een grote tuin.

De garage stond niet ver van het huis.

Raffles glimlachte even, opende het venster, keek langs de achtergevel omlaag, berekende de hoogte, constateerde de aanwezigheid van een balkon op de eerste verdieping en sloot het venster weer met een tevreden lachje.

Hij daalde langzaam de trappen af, om zich een weinig vertrouwd te maken met de inrichting van het huis, bereikte de vestibule en liep langs het vertrek voor de bedienden, naar de achterdeur.

Charlotte stond juist in de deuropening, en sloeg de handen vol verbazing ineen, terwijl zij uit de grond van haar hart uitriep:

— Quel beau garçon.

Raffles keek haar even spottend aan, nam zijn pet af en zei:

— Merci, mademoiselle.

Charlotte kreeg een kleur als vuur, nu zij bemerkte, dat men haar bewonderende uitroep verstaan had, stotterde iets, dat niet verstaanbaar was en vluchtte het bediendenvertrek binnen.

Raffles opende de achterdeur en liep op de garage toe, die twee ingangen bleek te hebben: een naar de tuin en een naar buiten, uitkomend op een brede dwarslaan, die een eind verder op de hoofdweg uitkwam. Men behoefde dus de auto, als men de wagen uit de garage haalde, niet achteruit te rijden.

Hij opende de deur en daar stond de

zoeven gearriveerde Renault in al de gloed van haar nieuweheid.

Het lakwerk glansde en het matte-chroomwerk glom als zilver.

Raffles opende dadelijk de motorkap, onderzocht alle onderdelen van de motor, sloot de kap weer en bromde tevreden.

Het was inderdaad een prachtige wagen en menig werkelijke chauffeur zou zich gelukkig geacht hebben, dit magnifieke voertuig te mogen besturen en onderhouden.

Raffles nam onmiddellijk zijn poetsdoek en plumeau ter hand en toog aan het werk.

Hij keek de benzinetank na en peilde de oliebus, liet de motor eens lopen en constateerde, dat de auto gereed was, om haar dadelijk te kunnen gebruiken.

Raffles stak een korte houten pijp op en ging, met de handen op de rug, op de drempel van de garagedeur staan, vanwaar hij een groot gedeelte van de achtergevel van de villa kon overzien.

Het kleine huis had slechts twee verdiepingen en op de eerste zag hij nu juist een venster openen, waarbij een man zichtbaar werd, wiens gelaatstrekken hij zelfs op die afstand dadelijk herkende.

Het was graaf Stanislaus Majefski.

De graaf keek naar alle richtingen rond, stak een sigaret op en wendde toen het hoofd om, als om tegen iemand te spreken, die zich wat verder in het vertrek bevond.

— Voor een verloofde is onze waarde graaf in het bezit van niet te onderschatten voorrechten, bromde Raffles zacht voor zich heen. Het is nauwelijks elf uur en hij draagt nog zijn pyama. Zelfs de meest onbevooroordeelde zou moeten erkennen, dat dit op een zekere mate van intimiteit wijst, zoals die gemeenlijk tussen verloofden niet pleegt te bestaan. En stil eens, wel zeker, het vertrek voor welks venster hij daar in dat luchtig gewaad van de frisse ochtendlicht geniet, doet zich voor als een slaapkamer. Mijnheer de graaf schijnt hier dus thuis te zijn en gedraagt zich als heer en meester. Toch weet ik uit de beste bron, dat hij nauwelijke veer-

tien dagen geleden te Nice heeft kennis gemaakt met onze bevallige filmartiste. Hij heeft dus wel een overweldigende indruk op haar gemaakt, dat het reeds zover is. Wat mij betreft, als ik een vrouw was en een vrouw als zij, dan zou mijn smaak zeer waarschijnlijk een ander richting zijn uitgegaan. Ik houd niet van kappersbustes en wassen poppen.

Raffles brak zijn alleenspraak een ogenblik af, om beleefd zijn pet af te nemen, want graaf Majefski had in zijn richting gekeken en hem klaarblijkelijk gezien.

De graaf knikte hem kort toe en drenkelde toen van het venster.

— Hij mag mij niet; nee, hij houdt bepaald niet van mij, mompelde Raffles glimlachend. Onze vriend schijnt van een jaloerse complexie te zijn en zou zeker liever een gebochelde, tachtigjarige grijsaard achter het stuurwiel hebben gezien. Nu, hij kan wat mij betreft, geruust zijn; ik ben hier voor andere zaken dan voor een verliefd spelletje gekomen.

Hij wilde zich omdraaien, toen Ina in eigen persoon aan het venster verscheen.

Zij was in een fraaie peignoir gehuld, rookte een sigaret en scheen er zich al heel weinig om te bekommeren, wat de pas in dienst genomen chauffeur van de vroege aanwezigheid en het gewaad van graaf Majefski scheen te denken.

Zij knikte Raffles integendeel glimlachend toe, zodat een dubbele rij blinkend witte tanden zichtbaar werd en wendde zich toen haastig van het venster af.

Een half uur later, toen Raffles eigenlijk een beetje met zijn ziel onder de arm liep en niet goed wist wat hij in de uitmuntend ingerichte en nog niet gebruikte garage moest uitvoeren, nadat hij alle gereedschappen, die keurig in een wandrek waren opgehangen, had geïnspecteerd, stond de filmdiva plotseling voor hem, geheel gekleed, glimlachend en blijkbaar in het beste humeur van de wereld.

— Hoe bevalt de wagen je, Francis? vroeg zij.

— Een prachtstuk, madame, antwoordde Raffles. Als madame het mij veroorlooft, zou ik willen zeggen, dat alleen de Fransen zulke carrosserieën kunnen bouwen. En dat ik verlangend ben, de wagen eens te beproeven.

— Dat kan gauw genoeg gebeuren. Ik moet over een uur in het atelier zijn.

Raffles wist zeer goed wat hiermede bedoeld was, maar hij meende het aan zijn rol verplicht te zijn, verbaasd te kijken, zodat Ina er lachend aan moest toevoegen:

— Het atelier of de kiekkast. Zo wordt de grote glazen zaal genoemd, waar de films worden opgenomen. Het is een half uur tijdens hier vandaan ongeveer. En jij zult mij er heen brengen. Apropos, die livrei staat je uitstekend. Ben je altijd chauffeur geweest?

— Niet altijd, madame, antwoordde Raffles, tamelijk kortaf.

Weer liet Ina voor een ogenblik de blikken van haar grijszwarte ogen over zijn gelaat en gestalte dwalen, waarna haar eensklaps iets scheen in te vallen.

— Ik heb nog vergeten je iets te vragen. Je zult als chuffeur niet zo heel veel te doen hebben, vooral als je mij geleerd hebt, zelf te chaufferen, zodat ik mijn rijbewijs kan halen. Daarom zou ik wel willen, dat je bij voorkomende gelegenheden ook wat werk binnenshuis deedt, want mijn personeel is niet groot, zoals je wel gemerkt zult hebben.

Daar dit volkomen met de plannen van Raffles strookte, haastte hij zich te verzekeren, dat hij geheel en al tot de dienst van madame was.

Ina Salza keek hem nog eens aan, knikte hem toe, herhaalde nog eens, dat hij over een kwartier met de auto voor het huis moest komen en keerde zich toen om, om heen te gaan.

Toen zij vier of vijf passen gedaan had, keerde zij zich nog even om en vroeg, met een ondeugend glimlachje:

— Hoe bevalt je Charlotte, mijn kammerier?

— Zij is heel aardig, madame, gaf Raffles op koele toon ten antwoord.

Ina Salza trok haar wenkbrauwen zo hoog mogelijk op, liet een kort, ver-

baasd lachje horen en zei toen op een toon van ongeloof:

— Je bent toch geen vrouwenhater, Francis? Ze is werkelijk heel lief, hoor, en ik zou je de raad willen geven, je een beetje voor haar in acht te nemen. Zij heeft al menig hoofd op hol gebracht.

— Met het mijne zou ze misschien een beetje meer moeite hebben, madame, hernam Raffles luchtig. Ik ben gewoon meer op mijn auto dan op mijn collega's te letten.

— Wel, wel, kijk eens aan! riep Ina lachend uit. Nu, misschien verander je hier wel van gedachte.

Nog een kort hoofdknikje en daarop verwijderde zich de filmartiste, terwijl zij zacht voor zich heen mompelde:

— Een heel knappe jongen, een bepaald gevaarlijk mooie jongen. En een heer daarenboven, naar het mij toeschijnt. Het is geen wonder, dat Charlotte zo vol geestdrift over hem spreekt.

Raffles keek haar ranke, lenige gedaante na, tot zij in het huis verdwenen was en mompelde toen, ontevreden, voor zich heen:

— Het koppelen schijnt een specifiek vrouwelijke eigenschap te zijn. Ik wou dat zij mij met rust liet met haar Charlotte. Niets wat zo van het werk afhoudt als een verliefde vrouw, en een verliefde kamenier is eenvoudig onuitstaanbaar. En nu aan het werk.

Hij poetste de auto nog eens extra op, tot zij glom als een spiegel, kamde het glimmende zwarte haar van zijn pruik keurig glad, zette voorzichtig zijn pet op, om de scheiding niet te bederven, deed dit alles voor een kleine spiegel, die tegen de muur hing, opende de garagedeuren, die op de zijstraat uitkwamen, reed de wagen naar buiten en moest weer stoppen om de grote deuren te gaan sluiten.

Een paar minuten later stond de lichtgele wagen stil voor de deur van de villa.

Raffles stapte uit en bleef geduldig wachten.

Als hij nu en dan een snelle blik naar boven wierp, kon hij Stanislaus Majefski zien, in een geruit pak gekleed, een sigaret tussen de lippen, die schijnbaar

doelloos, met de handen in de zakken heen en weer liep door een groot vertrek, waar hij ook nu en dan Ina ontwaarde, die bezig was haar handschoenen dicht te knopen.

— Hij gaat dus niet mee? mompelde Raffles Wil zij het niet, of wil hij het niet? Nu, het doet er ook niet toe. Het komt er volstrekt niets op aan.

De naaste toekomst zou intussen leren, dat het er integendeel zeer veel op aankwam...

Ina Salza kwam naar buiten, uitgeleide gedaan door de huisknecht en Raffles moest bekennen, dat zij er allerbekoorlijkst uitzag in haar mantelcostuum van wit laken met de halfkorte rok, de ragfijne nylon kousen, bijna volkomen doorzichtig, de lage schoentjes van wildleder en het kokette hoedje met de grote aigrette.

Haar ogen tintelden van levenslust, toen zij snel langs het tuinpad kwam aanlopen en Raffles had maar nauwelijks de tijd vlug toe te schieten en het hekje voor haar te openen.

Hij deed een stap terug om het achterste portier open te trekken, maar Ina Salza weerhield hem en zei:

— Ik kom naast je zitten. Ik wil zien hoe je stuurt, dat is meteen een goede les voor me.

Raffles boog het hoofd en zei:

— Zoals madame beveelt. Misschien wil madame mij echter wel toestaan, er haar in alle bescheidenheid op te wijzen, dat het misschien niet geheel en al...

— Niet comme il faut is? vulde Ina de zin aan.

Zij haalde de schouders op en viel uit:

— Daar heb ik maling aan.

Raffles maakte bij zichzelf de opmerking, dat deze uitdrukking wellicht niet geheel en al paste bij dit chique costuum en dat de filmdiva zich misschien wel een ogenblik verbeeld had, nog achter de toonbank van het obscure bazartje in het armelijke Poolse stadje te staan.

Intussen was de jonge vrouw reeds op de voorste zetel gaan zitten en Raffles kon niet anders doen dan naast haar plaats nemen en de motor te starten.

— Niet zo gauw! beval Ina. Wat doe je nu?

— Ik zet de motor aan, madame, en een ogenblik daarna schakel ik in, deze hefboom in de eerste keep, dat is de laagste versnelling.

— Lieve hemel, daaraan is een boel te onthouden! riep Ina met guitige schrik.

— Toch niet, madame, het is werkelijk heel eenvoudig, hernam Raffles glimlachend. Ik zal het nog eens doen. Ziet gij, ik zet de motor stop. Nu verzet ik dit kleine koperen hefboompje op het stuurwiel, waardoor de motor gaat draaien, maar geheel los, begrijpt gij wel? De kamraderen in de versnellingsbak draaien thans wel om hun assen, maar geheel vrij van het rondsel van de kardanas. Kunt gij mij volgen?

Ina trok een pijnlijk gezicht en zei aarzelend:

— Nog niet geheel en al, maar dat zal wel komen. Wat is dat voor een gebrom?

— Dat is de draaiende motor, madame. En let nu op; nu plaats ik de hefboom in deze keep, binnen verschuift de as met de kamwielen een paar centimeters, een van die wielen pakt het rondsel, ik heb ingeschakeld. De meeste grote wagens worden voornamelijk aangedreven door tandraderen, slechts de kleinere hebben een zogenaamde frictieoverbrenging, waarbij de draaiende beweging van de motor op de achteras wordt overgebracht door middel van een stalen, met leder beklede schijf.

Raffles had nog eens omgekenen en gezien dat Stanislaus Majefski voor een der ramen stond en de wagen nakeek.

Hij zweeg en dat was ook wel nodig, want hij moest thans zijn aandacht besteden aan het verkeer op de weg.

Naderhand ging Raffles met zijn lessen voort, nu eens langzaam, dan weer vlugger rijdend en Ina Salza volgde met de grootste aandacht al zijn bewegingen.

Zij vermaakte zich als een kind met het verspringen van de wijzer op de snelheidsmeter en vroeg verklaring van alle andere instrumenten, die zij op het

glad gepolijste instrumentenbord onder de voorruit zag.

Na een half uur rijdens ongeveer was het kolossale terrein bereikt, hetwelk de Paramount in huur had overgenomen van een failliete firma en aan één kant waarvan zich het grote glazen huis bevond, waar wel twintig films tegelijkertijd konden worden opgenomen, door even zoveel toestellen.

Het terrein was heuvelachtig, hier en daar met fraaie bospartijen beplant, doorsneden door een vrij brede stroom en men kon hier films opnemen, die desgewenst in China, zowel als in Australië, in de Russische steppen, zo goed als in de Afrikaanse Sahara verbeeldden te spelen.

Aan de voorzijde was het terrein afgesloten door een eindeloze, hoge schutting, waarin een dubbele deur, breed genoeg om er de zwaarste vrachtauto's door te laten gaan.

Die deuren stonden op dit ogenblik open, en Raffles behoefde dus niets anders te doen, dan de brede asphaltweg te volgen, die naar het eigenlijke atelier voerde.

Voor de wagen geheel stilstond, zei Ina Salza tot hem:

— Het zal niet langer dan een half uur duren vandaag, je kunt dus wel wachten, en wij rijden dadelijk weer terug. Wij gaan dan graaf Majefski afhalen voor een lange tocht.

Zij stapte uit en Raffles kon getuige zijn van een ontvangst, zoals aan een koningin niet eerbiediger te beurt kon vallen.

De producers, de regisseurs, de requisiteurs, de operateurs, filmauteurs, alles wat op dat ogenblik maar vrij was, had zich aan weerszijden van de lage stoep geschaard, die naar de ingang leidde, en een van de directeuren trad naar voren met een bloemstuk, en hield een korte toespraak, met zijn hoge hoed in de hand, waarvan Raffles geen woord kon verstaan.

Hij zag hoe Ina Salza binnenging, gevolgd door de gehele drom van bewonderaars, en hij wilde reeds naar een geschikte plaats omzien om er zijn auto te parkeren, toen zij geheel alleen

kwam terugsnellen, en hem toeriep:

— Rijd maar dadelijk weer terug naar huis, en zeg tegen graaf Majefski, dat hij niet hoeft te wachten, zoals was afgesproken Er worden andere tonelen opgenomen, want er is iemand ziek geworden, en ik zal nu wel een paar uren worden beziggehouden. Kom mij halen, laat eens zien: om half twee. Je kunt dan wel wachten, als alles nog niet mocht zijn afgelopen.

Zij knikte Raffles toe, en verdween in het gebouw. Raffles had even aan zijn pet getikt en een ogenblik daarna reed hij snel terug, maar ditmaal niet langs de voorzijde van de villa, maar bereikte de dwarslaan langs een andere weg, die hem korter toescheen.

Hij zette de auto in de garage, trok zijn livrei jas uit, zette zijn pet af, en schoot een rood gestreept buisje aan, dat daar tijdens zijn afwezigheid reeds was opgehangen, waarschijnlijk door een der andere bedienden.

Hij liep toen haastig door de tuin, om graaf Majefski de boodschap van zijn minnares over te brengen, opende de achterdeur, en trad binnen.

Wel enigszins tot zijn verwondering, vond hij niemand in het bediendenvertrek behalve Sally, de negerin, die druk bezig was met haar potten en pannen, zoals hij door de openstaande keuken deur kon zien. Hij liep de brede trap op tot aan de zolderverdieping, en volgens zijn gewoonte zo goed als onhoorbaar, maar ook in de kleine bediendenkamer was niemand. Hij opende zacht een paar deuren op de bovenste verdieping, nog altijd niemand. Hij daalde weer af naar de eerste verdieping en stond stil, toen hij het gerucht meende te horen van een vrij zwaar meubel, dat verschoven wordt. Het gerucht kwam klaarblijkelijk uit de slaapkamer.

Door zijn nieuwsgierigheid gedreven, sloop Raffles naderbij, bukte zich en keek door het sleutelgat. Een tamelijk ongewoon schouwspel trof zijn oog. De zware klerenkast was een heel eind van het behang geschoven.

En tussen muur en kast lag graaf Majefski op zijn buik, in zijn volle lengte uitgestrekt.

Hij had jas en vest uitgetrokken en scheen met grote ijver iets te zoeken.

Hoofdstuk IV

ZONDERLINGE ONTDEKKINGEN

Raffles keek aandachtig naar hetgeen graaf Majefski uitrichtte.

Deze was nu op zijn knieën overeind gekomen, steunde zijn handen op zijn dijen en toen hoorde Raffles een krachtige vloek, niet in het Pools, zoals hij had menen te mogen verwachten, maar in onvervalst Engels.

Daarop begon hij met de ene hand op de muur te kloppen, telkens een weinig verder, dan weer hoog, dan weer laag, stelselmatig en zonder een enkele centimeter over te slaan. Hij kroop op handen en knieën wat verder en herhaalde de bewerking op een plek die dicht bij het raam was gelegen.

Nu hield hij op, tastte naar zijn vest, dat onder het bereik van zijn hand lag,

haalde het gouden horloge uit het zakje en keek er op. Hij liet het uurwerk weer in het zakje terugglijden, stond op, trok zijn vest aan, knoopte het dicht en begon niet zonder moeite de zware kast weder op haar plaats te duwen.

— Het wordt, geloof ik, tijd, om de terugtocht te aanvaarden, mompelde Raffles voor zich heen. Maar ik gaf een lief ding, als ik er maar het flauwste vermoeden van had, wat graaf Stanislaus Majefski daar wel in zijn eentje kan zoeken, tenzij hij speurt naar...

Hij voltooide zijn gedachte niet, maar glimlachte voor zich heen, liep zonder enig gerucht te maken de gang weer uit, daalde de trap af en ging door de gang naar de achterdeur.

Toen riep hij luid tot Sally, die nog altijd voor haar fornuis bezig was:

— Is mijnheer de graaf thuis, Sally?

De negerin liet van schrik bijna een pan uit haar handen vallen, toen zij die onverwachte stem hoorde, maar haar dikke lippen kruidden zich tot een beminnelijke grijnslach, toen zij de nieuwe chauffeur herkende en zij antwoordde met een diep keelgeluid:

— Massa graaf is thuis. Massa graaf, hij zit in het leeskamer en leest boek.

Raffles knikte de negerin vriendelijk toe en liep nu met stevige stappen door de gang en de trap op, om vervolgens hard op de deur van de kleine bibliotheek te kloppen. Een barse stem riep:

— Binnen!

Raffles opende de deur en trad binnen. Stanislaus Majefski zat inderdaad in een gemakkelijke stoel bij het raam, schijnbaar verdiept in de lezing van een boek. Hij keek blijkbaar onaangenaam verrast op, toen hij de gewaande chauffeur zag binnentreden en vroeg ongeduldig:

— Wat is er? Ben je nu al terug?

— Ja, mijnheer de graaf, antwoordde Raffles. Madame stuurt mij naar u toe, om u te zeggen, dat zij zich vergist had en dat de repetitie minstens een paar uren zal duren. Ik moest om half twee weer met de auto voorkomen.

— Het is goed, zei Majefski kortaf. Zeg dan maar aan mevrouw, dat ik in de stad ga lunchen, met vrienden.

Raffles begreep dat hij kon gaan en verliet met een buiging het vertrek.

In de vestibule kwam hij juist op het ogenblik dat de voordeur openging, en de huisknecht een man met een tamelijk dom gelaat en spaarzaam haar, met zijn hoed op het hoofd, binnentrad.

De huisknecht had nauwelijks enige woorden met Raffles gewisseld, of de straatdeur ging alweer open en Charlotte verscheen, met een verhoogde kleur, als iemand die hard gelopen heeft, en zij had een openhangend manteltje aan, alsof zij geen tijd had gehad het dicht te knopen.

Raffles glimlachte. De beide bedienden waren klaarblijkelijk het huis uitgezonden door Stanislaus Majefski, op-

dat hij zich ongestoord zou kunnen overgeven aan de geheimzinnige bezigheid, waarbij Raffles hem betrapte had.

Raffles werd vereerd met een vriendelijk lachje van het Franse kameniertje, hetwelk aanleiding was, dat de rosharige knecht, Finch geheten, de wenkbrauwen fronste en een vreemd, gorgelend geluid liet horen, als van een zwaar verkouden zieke, die zich de mond spoelt.

Raffles bemoeide zich verder niet met hen, maar deelde beide mede, dat ook hij binnenshuis werkzaamheden zou moeten verrichten, op bevel van Ina Salza, een mededeling, die Charlotte ten zeerste scheen te verheugen. Daarop ging hij vlug naar boven, om, als een goed gedresseerd bediende, op de deur van de kleedkamer van de graaf te gaan kloppen en deze te vragen, of hij hem van dienst kon zijn.

Hij werd knorrig weggezonden, de stemming van de graaf scheen wel ongeveer alles te wensen over te laten.

Raffles schikte zich met verwonderlijk gemak in deze afwijzing, ging een plumeau opzoeken en was een ogenblik later verdiept in de bezigheid van het stofvrij maken van meubelen, alsof hij er van jongs af aan toe was opgeleid.

Hij had daarbij gelegenheid in overvloed om verschillende dingen op te merken, onder meer, hoe Majefski het huis verliet, een ogenblik besluiteloos scheen heen en weer te dreutelen en toen een taxi wenkte, welk voertuig met hem wegreed.

Raffles had nu, om zo te zeggen het rijk alleen. Charlotte hield zich bezig met het opruimen van enkele kamers en de heer Finch gedroeg zich ten hare opzicht als de wachter van een planeet, dat wil zeggen, hij draaide onophoudelijk om haar rond en Charlotte verklaarde spottend, dat hij, als hij een hondje was, stellig met zijn staart zou hebben gekwispeld.

De zaak was, dat Finch binnen enkele dagen onherstelbaar verliefd was geworden op het mooie Françaisesetje, op haar schitterende ogen, haar slank figuurtje en de grappige wijze, waarop zij het Engels radbraakte.

Tijdens zijn omdolingen, het kon toen omstreeks kwart voor enen zijn geweest en Raffles had nog ongeveer een half uur tijd, kwam de Gentleman-Inbreker ook in de grote slaapkamer, ten gebruike van Ina Salza, waarin hij enige ogenblikken te voren Stanislaus Majefski op zulk een eigenaardige wijze had zien rondkruipen.

Raffles ging midden in de kamer staan de handen in de zakken van de witte voorschoot, die hij zich had voorgebonden en in alles zo volkomen gelijkend op een huisbediende, alsof die betrekking van geslacht op geslacht in zijn familie was overgegaan, keek eens rond en mompelde voor zich heen:

— Het kan niet anders, er valt niet langer aan te twifelen: hij zocht naar iets van grote waarde. Papieren? Documenten? Mijn hemel, welke papieren zou een vrouw als Ina Salza wel kunnen bezitten, die van waarde zijn voor een man als graaf Majefski? Papieren kunnen wij gerust uitschakelen. Dan blijft er maar één ding over, en dat zijn de juwelen.

Raffles draaide een halve slag op zijn hielen om, zodat hij een ander gedeelte van de kamer kon overzien en zette zijn alleenspraak in dezer voege voort:

— Als hij naar de juwelen zocht, dan bewijst dat op zijn minst twee zaken. Ten eerste dat zij inderdaad uitstekend verstopt zijn, zoals mij ter ore is gekomen en ten tweede dat Madame Salza zelfs hare minnaar niet vertrouwt, waaraan wij dan nog als derde punt zouden kunnen toevoegen, dat die graaf misschien in het geheel geen graaf is en in ieder geval voor een Pool zeer verdienstelijk in het Engels vloekt.

Nog een kwart slag en de blikken van Raffles omvatten een nieuw gedeelte van de grote kamer.

Raffles liep op de gangdeur toe en bukte zich.

Hij glimlachte en bewoog even het ronde, koperen plaatje heen en weer, waarmede men het sleutelgat zodanig kon afsluiten, dat het onmogelijk was, aan de andere kant er een blik doorheen te werpen.

De slaapkamer had nog een tweede deur, die toegang gaf tot een cabinet de toilet, tevens badkamer en daar was het sleutelgat op dezelfde wijze beschermd.

— Tegen het inkijken, bromde Raffles binnensmonds Ik heb nog twintig minuten; ik wil toch wel eens zien hoe ver ik het breng in die korte tijd.

Hij begon de kamer te doorzoeken met de vlugheid en de grondigheid, welke lange jaren van ondervinding hem hadden doen verkrijgen.

Hij klopte aan de onderzijde van de klerenkast en enige andere vrij grote meubels op poten, hij tilde het vloerkleed op, om naar de naden van het parket te kijken, hij beklopte de muur tussen de beide ramen, hij kroop zelfs onder het fraaie bed, een waar pronkstuk van meubelmakerskunst, maar alles vruchteloos: hij vond niets.

Raffles maakte een gebaar van ongeduld, toen hij op de vergulden, ouderwetse pendule zag, hoe laat het was en gaf voor die dag zijn pogingen op.

Hij ontdeed zich van zijn voorschoot deed de plumeau over aan Charlotte, trok zijn chauffeursuniform aan en reed met de auto weg, naar het filmatelier.

De repetities waren daar nog niet geëindigd en Raffles kon door de glazen wanden van het opnameatelier een zestal mannen zien, die met grote regelmaat draaiden aan even zoveel opnametoestellen, om even zoveel tonelen op te nemen, die zich op een paar meters afstand afspeelden.

Raffles moest nog ongeveer een kwartier wachten en toen verscheen Ina Salza, een beetje bleker door de vermoeienis, maar opgewekt en blij, dat het werk voor die dag was afgelopen.

Zij kwam haastig op de auto toelopen en vroeg:

— Heb je graaf Majefski gezegd, wat ik je verzocht had, Francis?

— Om u te dienen, madame, antwoordde Raffles.

— Wat doet hij nu?

— Hij luncht met vrienden, madame.

— Zei hij dat?

— Ja, madame.

— Hij moet doen wat hij niet laten kan. Kom, Francis, breng mij naar het Clovers restaurant, in Regent Street, wacht daar en dan gaan wij naar het

Regents Park, waar je me moet leren rijden.

— Zoals madame beveelt, zei Raffles afgemeten.

Hoofdstuk V

OP ZOEK NAAR DE JUWELEN

Een groot gedeelte van de namiddag werd besteed aan lessen en na een paar uren had Ina Salza het althans zover gebracht, dat zij in een matige gang de wagen in het rechte spoor kon houden en hem ook grote bochten kon laten maken. Maar met de handgrepen voor de overschakeling ging het nog niet erg vlot.

Omstreeks vijf uur kreeg de filmartiste er genoeg van en zei:

— Breng mij nu maar naar een lunchroom, ik heb een afspraak met een collega en wil theedrinken. Je zult hier de weg wel goed kennen?

— Ik ben hier geboren en getogen, madame.

— Je bent eigenlijk volstrekt geen chauffeur.

— Madame schertst

— Ik meen wat ik zeg. Je hebt zoiets, zoiets deftigs, heerachtigs over je. Eigenlijk gezegd ben je veel meer heer.

— Madame vleit mij.

— Toch niet. Je zou, ja waarlijk, je zou een heel goed figuur slaan als filmacteur. Heb je daar nooit eens aan gedacht?

— Ik heb het wel eens gedaan, madame, als figurant, wanneer ik tijdelijk werkeloos was.

— Zou je misschien wel mee willen doen in een film?

— Als madame er bepaald op staat, dan natuurlijk, maar...

— O, ik wil het je niet opdringen, viel Ina hem ongeduldig in de rede. Maar je gehele figuur, je bewegingen en je gezicht maken je er geschikt voor. Je zou als filmacteur waarschijnlijk heel wat meer kunnen verdienen dan als

chauffeur. En als ik mijn invloed aanwend om je te pecommanderen

— Daaraan twijfel ik niet, madame.

Het werd op zulk een toon gezegd, dat met die woorden het gesprek als geëindigd kon worden beschouwd.

Ina Salza wierp haar knappe chauffeur nog een vluchtige blik toe en bemoeide zich toen verder niet meer met hem, daar zij thans al haar aandacht nodig had om als de gevierde, schone filmdiva te poseren.

Zij leunde dus zo bevallig mogelijk achterover, in de kussens van de wagen, in een toneelmatige houding en Raffles bromde voor zich heen:

— Dit is wat men noemt een reclamerit? Nu, het weer is schoon, de wagen is uitstekend, de wegen zijn droog en ondanks alles is zij een belangwekkende vrouw. Ik wilde echter wel, dat ze mij thans mijn vrijheid gaf, want ik moet die Majefski bepaald in het oog houden. Ik zou mij zelf nooit vergeven, als hij mij voor was geweest en ik achter het net zou vissen.

Een ogenblik kwam bij Raffles het denkbeeld op, Ina tegen de bedrieger te waarschuwen, maar hij liet het ook even spoedig weer varen.

Het zou hem slechts in een scheve positie kunnen brengen, zij zou hem wellicht niet eens geloven en een ontijdig ontslag zou alles in de war kunnen brengen.

Hij reed de filmartiste naar een welbekende, deftige lunchroom, welke hij met opzet zo dicht mogelijk bij Pentonville koos en daar Ina Salza voornemens was, hier een paar uren te vertoeven, kreeg hij verlof, zich naar de villa terug te begeven.

Hij moest haar echter om half zeven komen halen, in gezelschap van Majefski, want de afspraak was, dat beiden zouden dineren in Majestic Hotel.

Raffles reed zo snel mogelijk met de fraaie Renault naar de villa terug, zette de wagen in de garage, ging het huis binnen en viel daar als het ware onverhoeds in een soort familiedrama, waarbij Charlotte en Finch de handelende personen waren en Sally als publiek scheen te fungeren.

Het toneel speelde zich af in de keuken en Finch was midden in een soort liefdesverklaring, maar op woeste toon en doorspekt met beledigingen en schimpscheuten aan het adres van de nieuwe chauffeur.

Charlotte scheen met groot vermaak naar deze uitbarsting te luisteren en volstond er mede, de beklagenswaardige Finch nog meer aan te hitsen, door hem nu en dan in het gezicht uit te lachen.

De rosharige huisknecht had zich juist in een nieuwe uiteenzetting begeven aangaande de verfoeilijke karaktereigenschappen van de chauffeur, toen hij daarin middenin bleef steken en een blik wierp naar de keukendeur, waarin zo juist de besprokene was verschenen.

Raffles stond daar glimlachend, met de handen in de zakken en zei op de beminlijkste toon van de wereld:

— Ga toch voort, mijnheer Finch. Laat mijn komst u niet storen. Niets is zo leerzaam voor de mens, als onverwachts uit de mond van onbevooroordeelden zijn karakterbeschrijving te vernemen. Gij zei dus naar ik meen, dat ik een vrouwengek, een losbol, een dronkaard en een lulak was; dat was geloof ik, de volgorde, ofschoon ik daar niet op durf zweren. Wat nu verder?

Dat scheen voor Finch een zeer lastig en moeilijk op te lossen vraagstuk zijn.

Hij keek eens schuw naar de chauffeur, die ruim een hoofd boven hem uitstak, naar zijn brede schouders en zijn smal middel, zijn atletische bouw, de handen met de lange, krachtig gespierde vingers en de koele blik in de grijze ogen, die hem onafgebroken aanstaren.

— Kom Finch, hoe was het nu verder? vroeg Charlotte op sarrende toon, het mooie hoofdje een weinig schuin naar hem opgeheven.

Finch maakte zijn droge lippen met zijn tong nat, want hij mocht een goed huisknecht zijn, maar een held was hij heel zeker niet en stotterde nauwelijks verstaanbaar:

— Ik wilde niets beledigends zeggen.

Charlotte barstte in een luid, minachtend gelach uit, draaide Finch de rug toe en knipoogde toen naar Raffles op een wijze, die zelfs een verstokte vrouwenhater wellicht tot andere gedachten zou hebben gebracht, maar die langs Raffles afgleed als een van verre afgeschoten pijl op een stalen wapenuitrusting.

Finch echter had de lonk gezien en hij werd beurtelings bleek en vuurrood.

Zijn kleine, waterblauwe ogen knipperden en hij zou, als hij er maar de moed toe gehad had, Raffles het liefst naar de keel hebben gevlogen.

Charlotte maakte het er niet beter op, door Finch over haar schouder heen toe te voegen:

— Je bent een lafaard. Nu slik je alles weer in en daareven was er geen haar goed aan Francis. Als je het weten wilt; ik vind hem een fijne vent, heel wat gezelliger en aantrekkelijker dan zeker iemand, die alleen maar dapper is, wanneer er niemand in de nabijheid staat om hem op zijn plaats te zetten. Bah, wat een kwibus.

Misschien dacht het mooie kameniertje hierdoor het minnevuur van Finch te blussen, misschien dacht zij er in het geheel niets bij, maar het is zeker, dat de hartstocht bij de peenharige bediende door deze afwijzing nog slechts te hoger oplaaide en dat hij de man, die hij als zijn gelukkige medeminnaar beschouwde, hartgrondig verfoeide en haatte en zich vast voornam, hem bij de eerste de beste gelegenheid een lelijke poets te bakken.

Raffles maakte van deze gelegenheid gebruik, om zich snel uit de voeten te maken, alvorens Charlotte voldoende adem zou hebben geschept, om hem opnieuw aan te spreken.

Hij wendde zijn schreden opnieuw naar de eerste verdieping, trad de slaapkamer binnen en hervatte zijn onderzoek, na zich te hebben overtuigd, dat Majefski nog niet was teruggekeerd en hij dus niet overvallen kon worden.

Maar er was iemand anders, die hem tien minuten later overviel, juist toen hij bezig was, op zijn knieën kruipend met de grootste zorgvuldigheid nogmaals de naden van de parketvloer te onderzoeken en de verschillende platen hout, waaruit de vloer was samengesteld.

Die andere was Charlotte, het mooie Franse kameniertje.

Zij had de deur heel zacht geopend, keek om de hoek en riep verrast uit:

— Mon Dieu, Francis, wat doe je daar toch? Zoek je iets?

— Inderdaad, mademoiselle Charlotte, antwoordde Raffles volkomen bedaard en in het geheel niet uit het veld geslagen.

— Heb je dan iets verloren? Je hart soms? vroeg het kameniertje schalks.

— Dat niet, mademoiselle Charlotte, antwoordde Raffles laconiek. Dat verlies ik niet zo gauw. Ik mis een van mijn manchetsknoopjes en ik verbeeld dat ik het hier ergens heb laten vallen.

— Wil ik meezoeken?

Zonder het antwoord af te wachten, lag zij reeds geknield naast Raffles en hield zich, alsof zij zich gereed maakte te gaan zoeken, het gultige gezichtje schuins naar hem opgeheven en zo verleidelijk, dat zelfs Raffles een ogenblik de aanvechting kreeg, haar in zijn armen te nemen en een kus te drukken op die volle, rode, lachende lippen.

Het duurde maar één seconde, en een seconde, welke Raffles zich naderhand bitter verweet; toen had hij zich alweer beheerst en zei glimlachend:

— Twee zoeken misschien beter dan een, mademoiselle, maar toch niet onder alle omstandigheden.

— O ja? vroeg het kamerkatje met een onschuldig gezicht. Wat zijn die omstandigheden dan?

Raffles wilde antwoorden, toen een licht gerucht op de gang zijn aandacht trok.

Hij legde de vinger op de lippen, stond op zonder enig leven te maken, sloop naar de deur, die op een kier was blijven staan, stak plotseling de hand naar buiten en trok het volgende ogenblik Finch naar binnen, die hem met een vertrokken gelaat en groen van woede aanstaarde.

Het gezicht van Raffles stond ernstig, toen hij, zonder het rose livreejasje van de bediende los te laten, zei:

— Luister nu eens goed naar mij, vriend Finch. Ik heb je zoeven laten praten en doen, want ik ben een goedmoedig man. Maar van spionnen houd ik niet, weet je? Aan spionnen heb ik een vreselijke hekel. Waarschuwten doe ik nooit meer dan één enkele keer. Dus hoor nu goed toe: als ik je nog eenmaal achter mijn rug aantref, zonder je heel goed te horen, zodat ik weet dat je er bent, dan zal ik gebruik maken van deze rechterhand, tot een vuist gebald. Kijk eens even naar die hand. Hoe vindt je haar? Stevig genoeg zou ik denken, om er je neus mee plat te slaan, nietwaar? Begrijpen wij elkaar goed, mijnheer Finch? Je haalt je dingen in het hoofd, die kant noch wal raken, en dat is jou zaak. Maar ik verkies niet achterna te worden gelopen en dat is de mijne. Pak je nu weg, dank het aan de tegenwoordigheid van deze dame, dat ik je niet op deze plaats een pak slaag geef.

Met een behendige beweging liet Raffles de grasgroene bediende rechtsomkeer maken, vatte hem met de linkerhand in de kraag en met de rechter in de zitting van zijn broek, lichtte hem een weinig van de grond en liet hem zo, in deze vernederde houding de terugtocht aanvaarden en zo kon hij ook niet de lelijke, valse uitdrukking zien in de ogen van de bediende, die hij zo een paar meters voor zich uitdreef, om hem ten slotte los te laten, waarop Finch zich dadelijk uit de voeten maakte.

Maar voor Charlotte scheen de aardigheid er ook af te zijn. Zij keek Raffles een beetje verwijtend aan en ging prullend de kamer uit. Raffles deed zorgvuldig de deur achter haar dicht, wachtte tot hij haar niet meer zag en

kon horen en pruttelde voor zich heen: — Niets zo lastig als een verliefde vrouw, wanneer men ernstige zaken aan het hoofd heeft, of het moesten er twee zijn.

Met nieuwe ijver begon hij te zoeken, zonder evenwel het minst te ontdekken.

En toch was hij er zeker van overtuigd, dat de kostbaarheden zich in dat vertrek moesten bevinden.

Geen enkele andere kamer was geschikt, om ze er te verstoppen en Raffles had ook reeds uit de mond van Charlotte vernomen, dat haar meesteres zich in deze kamer kleedde en bij feestelijke gelegenheden ook haar juwelen aandeed.

Raffles moest ten slotte het zoeken opgeven, want hij hoorde tamelijk laat in de namiddag, enig gestommel, dat nader kwam.

Hij sprong snel op, trok zijn buis weer aan, opende de deur en stond in de gang. Er klonken tamelijk zware

voetstappen op de trap en Raffles zag, juist toen hij de deur van een andere kamer opende, schuin tegenover die van de slaapkamer gelegen, het hoofd van graaf Majefski verschijnen, met de hoed schuin er op geplant en zijn das in wanorde.

Hij keek voorzichtig door de deurreet en zag toen Majefski in zijn geheel verschijnen. Hij scheen in het beste humeur van de wereld te zijn en floot, overigens tamelijk vals, een populair wijsje. Zijn gelaat was zeer rood en zijn ogen hadden een glazige uitdrukking.

Hij liep een weinig wankelend door de gang, stond voor de slaapkamerdeur stil, opende ze en trad binnen. Raffles glimlachte spottend voor zich heen en mompelde toen zacht:

— Voor zover ik verstand van dat soort van zaken heb, is mijnheer de graaf Stanislaus Majefski afgeladen beschonken.

Hoofdstuk VI

WAAR ZICH DE DIAMANTEN BEVONDEN

Raffles wachtte een ogenblik, sloop toen naar buiten en wilde zijn oog voor het sleutelgat van de slaapkamer brengen, toen hij bedacht, dat hij ditmaal toch niets te zien zou krijgen.

Waarschijnlijk was het toeval hem die ochtend gunstig geweest en was het koperen plaatje, dat het sleutelgat moest afsluiten, in zijn bovenste stand blijven staan door het snel openen of sluiten van de deur.

Thans echter was het neergevallen en Raffles herinnerde zich met spijt, dat hij dat zelf gedaan had. Maar het volgende ogenblik verhelderde zijn gelaat zich weer. Stanislaus Majefski had namelijk de deur niet geheel dicht gedaan en zij stond op een smalle kier open. Raffles duwde er zeer voorzichtig tegen, terwijl hij de kruk vasthield en nu kierde de deur ongeveer een halve hand

breed. Door die kier heen kon hij juist in de grote spiegel zien, die aan een der wanden hing en van de vloer tot bijna aan de zoldering reikte, en waarin een groot gedeelte van de kamer werd weerkaatst.

Hij luisterde even scherp naar de geluiden in het huis, maar daar beneden bleef alles stil. Een paar seconden later hoorde hij de hoge sopraan van Charlotte, die in het bediendenvertrek een Frans liedje zong, blijkbaar onwetend, dat Majefski was teruggekeerd.

— Als zij zingt, dan zal die idioot van een Finch wel bij haar zijn, bedacht Raffles en hij keek met gespannen aandacht naar Majefski, die met onzekere bewegingen zijn hoed had afgezet en zich van zijn overjas had ontdaan.

Zacht voor zich heen brommend begon hij opnieuw te zoeken, wierp zich

languit op de grond, waarbij hij steunde, alsof de inspanning bijna te groot voor hem was en stak zijn hoofd onder alle meubelen, die daar maar enigszins voor in aanmerking kwamen. Hij keerde een paar stoelen onderstboven, om de zitting te onderzoeken, zette ze niet zonder moeite weer neer, liep met stijve benen naar de kant van de ramen en begon daar op de muur te kloppen.

Raffles wierp een blik op zijn horloge. Nog een uur, dan zou hij zich gereed moeten maken, om met de auto Ina Salza uit de lunchroom te gaan halen.

Hij vroeg zich echter met enige bevreemding af, of zij het wel op prijs zou stellen, wanneer hij haar dit dronken zwijn kwam presenteren, die over zijn tong viel, terwijl hij halfluid allerlei verwensingen uitte aan het adres van zijn minnares.

De zaken, zo dacht hij, zouden ook wel anders lopen, want hij zou zeker niet aarzelen, onmiddellijk tussenbeide te komen, wanneer mijnheer de graaf er in mocht slagen de juwelen te ontdekken, iets, waaraan Raffles intussen sterk meende te moeten twifelen, nu hij zelf niet eens geslaagd was.

Maar daarbij had Raffles buiten het toeval gerekend, dat soms zulk een grote rol in 's mensen leven kan vervullen.

Majefski had zijn plaats bij het paneel tussen de beide ramen weer verlaten, waar hij enige tijd had stilgestaan, met de handen in de zakken en een mistroostig gelaat.

Hij laveerde met onzekere schreden door het vertrek en bereikte het grote, monumentale ledikant, dat ongeveer midden in de kamer stond. Aan het voeteinde lag op de gladgewreven parketvloer, een fraaie berenvacht. Het is waarschijnlijk, dat de heer Finch zich die ochtend wat al te zeer beijverd had, om de vloer goed in de was te zetten en uit te wrijven, want in ieder geval maakte Majefski, toen hij een voet op het kleedje had gezet, een beweging als een pas beginnend schaatsenrijder, wierp zijn andere been hoog in de lucht en zou zo goed als zeker in zittende houding op de vloer zijn beland, als hij niet wanhopig naar een steunpunt had

gegrepen, om zich staande te houden.

Dat steunpunt was de bovenkant van een der beide schotten van het grote, fraal gebedidhouwde bed. Hij greep woest naar een van de krullen en op hetzelfde ogenblik sprong met een zwak geluid een smal, lang dekseltje open, hetwelk de bovenkant van het schot had gevormd. Majefski, die het einde van dat deksel bijna tegen zijn neus had gekregen, stond een ogenblik verwaasd toe te kijken, zich vasthoudend aan het schot en zacht heen en weer wiegend als een schip, dat op zijn anker rijdt.

Toen mompelde hij voor zich heen:

— Wel, wel, wel!

Het volgende ogenblik dompelde hij zijn hand in de smalle, diepe doos en haalde daaruit te voorschijn, niet zonder moeite evenwel, een stalen kistje, dat er juist in paste en dat men aan twee ringen naar boven kon trekken.

— Zo eenvoudig als het ei van Columbus, mompelde Raffles voor zich heen. Men moet er maar opkomen, als het mij niet ontschoten was wat de bevallige Charlotte mij verhaalde van dat ledikant, namelijk dat het een meubelstuk was, hetwelk haar meesteres van stad tot stad meevoerde, omdat zij in geen enkel ander wilde slapen. Een zeer eenvoudige redenering had mij wel kunnen doen begrijpen, dat dit monumentale meubel tevens de bergplaats was van de juwelen. Nu, het doet er ook niet meer toe, zij zijn nu tenminste gevonden.

Raffles maakte zich juist tot handelen gereed, hij had zijn hand reeds op de kruk van de deur gelegd, toen hij weerhouden werd door het geluid van lichte voetstappen, die snel naderden.

Een uitroep van ongeduld onderdrukkend, trad hij vlug als de gedachte achteruit en ging weer het weinig gebruikte vertrek binnen, waarin hij zich zo even reeds bevonden had.

Hij liet de deur echter op een kleine kier staan en nauwelijks was deze deur tot rust gekomen, of hij zag tot zijn niet geringe verbazing Ina Salza in de gang voorbijgaan en de slaapkamer binnentreden.

— Zij heeft zich dus bedacht? zo vroeg hij zichzelf verwonderd af. Nu, ik moet zeggen, dat de zaken een keer nemen, die ik niet had voorzien en die mij ook geenszins bevalt. Voor de drommel, men houdt zich aan een eenmaal gegeven bevel, madame.

Misschien zou Raffles deze alleen-spraak nog wel wat hebben voortgezet, als een woedende kreet van Ina Salza het hem niet belet had.

— Betrapt, fluisterde hij voor zich heen Als dat maar goed afloopt. Ik moet een oogje in het zeil houden; wie weet waartoe die kerel in staat is?

Hij opende zeer voorzichtig de deur, stak de gang over en kon nu duidelijk ieder woord verstaan, wat er daar in de slaapkamer gesproken werd. En ook hoorde hij het welbekende geluid, te weeg gebracht door het over elkaar schuiven van edelstenen.

Daarna het open- en dichtklappen van een kistje, het openen van een meubelstuk, waarvan de deur met geweld werd dichtgeworpen en de sidderende stem van Ina Salza, die een schelle klank had en die sprak:

— Ellendeling! Je wou mij dus bestellen? Ga uit mijn ogen en dank de hemel, als ik je niet onmiddellijk aanklaag.

— En de getuigen, mijn hartje? vroeg Majefski op sarrende toon, die door de plotselinge schrik voor meer dan de helft ontuchtend scheen te zijn. Waar haal je je getuigen vandaan?

— Ik zeg je, dat ik er geen zaak van zal maken, maar ga dan nu ook weg, voor ik me bedenk; ik walg van je.

— Weggaan? Neen, neen, mijn hartje, ik denk er niet aan, antwoordde Majefski en Raffles meende een onderdrukte klank van bedreiging in zijn stem te horen.

— Als je niet onmiddellijk weggaat, roep ik de bedienden.

— Met de mooie Francis voorop zeker? hernam Majefski op dezelfde sarrende toon. En als ik je eens belette om te roepen helleveeg?

— Dat zou je niet durven?

— Daartoe is niet zoveel moed nodig.

Je bent alleen, en ik ben de sterkere. Geef mij dadelijk de sleutel van die laptafel en van het kistje. Neem je voor mij in acht, ik ben vandaag tot alles in staat. Ik heb gespeeld, ik heb weer verloren en ik moet geld hebben.

— Raak mij niet aan, ik ga gillen.

Maar haar stem klonk reeds onduidelijk, alsof de woorden haar met moeite ontsnapten, alsof een hand op haar mond drukte. Raffles aarzelde niet langer.

Hij opende de deur en het volgende ogenblik had hij Majefski achteruit gedrukt, die Ina had beetgegrepen, haar bij de keel had gevat en haar met de linkerhand met geweld de mond dicht hield.

Majefski geleek op dat ogenblik al zeer weinig op de elegante graaf, met zijn enigszins indolent gezicht, want zijn trekken hadden op dit ogenblik een uitdrukking van dierlijke woede en waren verwrongen door een misdadige hebzucht, die zijn ogen in tijgerachtige woede deed fonkelen.

Hij stond nu stevig genceg op zijn benen, zoals Raffles kon zien en de schrik en de teleurstelling over het mislukken van zijn plan hadden hem volkomen ontuchtend.

Hij keek Raffles woedend aan, kwam dreigend naar hem toe en siste:

— Wat moet jij hier, kerel? Wie heeft je geroepen? Pak je dadelijk weg, onbeschaamde vlegel.

— Ik zal weggaan, graaf, maar niet dan nadat gij het vertrek zult hebben verlaten, antwoordde Raffles volkomen kalm. Ik geloof dat gij 't gewaagd hebt, de hand aan een vrouw te slaan, en dat zal ik nooit dulden.

Half dol van woede deed Majefski een stap op Raffles toe, om zich op hem te werpen, terwijl hij een woeste vloek uitte. Raffles week geen stap terug en hief alleen bliksemsnel zijn beide vuisten op. En juist toen Majefski wilde toeslaan trof een van die vuisten hem terzijde van de kaak, hij rolde om en om als een aangeschoten konijn en bleef een ogenblik versuft liggen.

Bleek als een doek en sidderend over al haar leden, wilde de jonge vrouw een

woord van dank stamelen, toen haar oog op het gelaat van Majefski viel. Zij slaakte een kreet van verbazing en riep met de vinger naar zijn hoofd wijzend:

— Dààr, kijk dààr eens.

Raffles trad naderbij, bukte zich, gaf een ruk en hield een goed nagemaakte pruik van zwart haar in de hand, die de reeds kaal en grijs wordende schedel van de juwelendief had bedekt.

— Een pruik, zei Raffles laconiek, terwijl hij het ding tussen zijn vingers heen en weer deed schommelen. Wat wenst madame dat er verder zal gebeuren?

— Ik, ik weet het niet, antwoordde de jonge vrouw met bevende stem. Ik zou het vreselijk vinden om de politie er in te mengen, die opspraak.

— Het is inderdaad een soort reclame, madame, die zelfs voor een filmdiva wel een beetje al te onbeschaamd is, meende Raffles, met een fijn glimlachje. Er zijn zekere grenzen, die men niet straffeloos overschrijdt. Die man is in ieder geval twee maanden uw verloofde geweest en ik kan mij levendig voorstellen, dat gij er niet aan hecht in een openbare rechtszitting tegen hem te getuigen.

— Zorg dat hij zijn biezen pakt, dat is alles wat ik verlang, hernam Ina met onzekere stem. Laat hij zich elders doen opknopen.

Op dat ogenblik kwam Majefski weer tot zichzelf en richtte zich, nog half duizelig, op. Raffles trad een stap op hem toe en zei op bevelende, barse toon:

— Sta op en pak je weg, schavuit. De titel graaf komt je natuurlijk niet toe. En wees blij, dat je er zo afkomt. 't Is schandelijk, de hand op te heffen tegen een jonge en mooie vrouw. En laat je hier niet meer zien, of het loopt slecht met je af. Dit alles deel ik je mede uit naam van madame.

Als een geslagen hond was de vernederde juwelendief naar de deur geslopen. Toen hij die bijna bereikt had, riep Raffles hem terug met de woorden:

— Halt. Je vergeet iets. Hier, je hoofddekse, je fraaie, zwartglanzende hoofdtool.

Majefski tastte snel naar zijn hoofd, wierp Raffles een blik van woeste haat toe en ving toen de pruik op, welke deze hem toewierp. Hij was op dat ogenblik zeker zo nuchter als men van de matigste mens maar kan eisen. Zonder een woord te spreken, met gebukt hoofd, ging hij de kamer uit, na de pruik met een woeste beweging te hebben opgezet. Raffles bleef met Ina Salza alleen.

Deze liet zijn blikken even vluchtig door het vertrek gaan. Zou hij zich thans dit ogenblik ten nutte maken, om zijn slag te slaan? Neen, dat denkbeeld verwierp hij dadelijk verre.

Het zou al van een zeer slechte smaak getuigen, zich thans van de juwelen meester te maken, nu hij juist de jonge vrouw beschermd had tegen de overval van een laaghartige schurk, die twee maanden lang liefde had gehuicheld, ten einde haar des te beter te kunnen bestelen.

Ina bleef enige tijd onbewegelijk op dezelfde plaats staan, tot er niets meer van de verjaagde bedrieger gehoord werd en kwam toen met uitgestrekte handen en schitterende ogen op Raffles toe, terwijl zij met bevende stem sprak:

— Ik weet niet hoe ik je moet bedanken, Francis, voor je ridderlijke tussenkomst.

— Het heeft niets om het lijf, madame. Ieder ander zou in mijn plaats hetzelfde hebben gedaan. Ik hoorde toevallig het luide stemmenrumoer en het was mijn plicht die man onschadelijk te maken.

— Heb je... heb je gehoord waarover het ging?

— Dergelijke dingen raken mij niet, madame, antwoordde Raffles.

— Maar je moet toch begrepen hebben waarom hij mij overviel?

— Ik denk... om u te bestelen, antwoordde Raffles kortaf. Een andere reden kan ik er niet voor vinden. Heeft madame nog iets te bevelen?

— Of ik iets te bevelen heb? barstte de jonge vrouw op hartstochtelijke toon uit. Ik zou je willen bevelen, om die toon van ondergeschiktheid te laten varen. Begrijp je dan niet, dat ik je misschien mijn leven verschuldigd ben!

— Zover zou het wel niet gekomen zijn, madame, hernam Raffles koeltjes.

Ina Salza kwam vlak voor hem staan, met de handen in de zijde gesteund en vroeg, haar ogen in de zijne:

— Je wilt dus volstrekt niet, dat ik een verplichting aan je heb? Je wilt niet dat ik je mijn dankbaarheid betoon?

— Dat is volstrekt niet noodzakelijk, madame, antwoordde Raffles met 'n afwerende beweging. Ik herhaal u nogmaals, dat elke man, die deze naam werkelijk verdient, juist zo zou hebben gehandeld, wanneer hij in mijn geval zou hebben verkeerd. Ik had toch niet kunnen toelaten, dat die onverlaat u de keel dichtkneep, nietwaar?

— Dat is zo. Je hebt gelijk, Francis. Ieder ander zou hetzelfde hebben gedaan. Laten wij er dus niet meer over spreken. Is de auto gereed? Ik was eerder teruggekomen, omdat mijn vriendin wat onwel werd, en veel vroeger naar huis terugkeerde dan eerst het plan was. Ik wil nu in de stad gaan dineren.

Raffles maakte een buiging en begaf zich naar de deur. Een korte uitroep deed hem nogmaals omzien. Ina stond in het midden van het vertrek, met de ene hand nog altijd in de heup gesteund, terwijl zij zich met de andere langzaam langs het voorhoofd wreef.

— Mevrouw riep mij?

— Zeg mij eens, maak je al vorderingen in de genegenheid van mijn kamenier? Zij heeft de mond vol van je.

— Als gij mademoiselle Charlotte bedoelt, madame, dan vrees ik ontkenkend te moeten antwoorden, zei Raffles afgemeten. Ik heb er trouwens niet in het bijzonder op gelet; kameniers hebben altijd weinig aantrekkingskracht op mij uitgeoefend.

— Je hebt het zeker altijd wat hoger gezocht?

— Madame, de bescheidenheid van een man van eer verbiedt mij...

— Zwijg maar. Ik wil niet je hartsgeheimen doordringen, viel Ina hem in de rede. Dus niets tussen jou en Charlotte?

— Niets, madame. Verlangt madame nog iets?

— N...een. Neen, Francis. Madame verlangt... voorlopig niets meer. Over tien minuten met de auto voor, als ik je verzoeken mag.

Raffles boog zwiingend en ging heen. De deur viel achter hem dicht. Wel vijf minuten staarde Ina naar de dichte deur liet een kort lachje horen, en zei zacht, half in gedachten:

— Jaloers op je kamenier. Ina, Ina, het is wel vèr met je gekomen.

Hoofdstuk VII

DE LIEFDE IN HET SPEL

Raffles was een man van de klok en precies tien minuten later stond hij met de glimmende, nieuwe Renault voor de deur van de villa.

Hij behoefde slechts even te wachten, en toen verscheen Ina aan de deur. Zij zag er inderdaad elegant uit, met haar lange avondmantel om, en de kleine, modieuze hoed op het krullende haar.

Raffles zag dat zij een klein vallesje in de hand hield en vroeg zich af, of zijn meesteres misschien op reis zou willen gaan. Maar reeds stond zij naast hem en zei op zachte toon:

— Rijd naar de Midland and City Bank, Francis. Ik heb hier mijn juwelen bij mij. Ik ga ze tijdelijk ergens brengen, waar ze veiliger zijn dan in mijn slaapkamer. Hij mocht eens terugkomen. Vindt je het geen goed plan?

Nu vond Raffles het plan uit de aard der zaak zo slecht als maar mogelijk was, maar hij plooidde zijn gelaat tot een onderdanige glimlach en verklaarde, dat hij zelden zulk een uitstekend plan uit de mond van een vrouw had gehoord.

— Zij maakt het mij drommels lastig, mompelde hij voor zich heen

Ina Salza was reeds om de wagen heengelopen en ging weer naast Raffles zitten.

— Pardon, madame, zei deze met een kleine beweging van schrik. Ik moet er madame op wijzen, dat het al donker begint te worden, en dat het toch waarlijk geen pas geeft, dat madame...

— Pas of geen pas, viel Ina hem lachend in de rede. Ik zit hier graag en bovendien zijn mijn juwelen nu veiliger, nu ik dicht naast je zit. Ik weet dat jij me goed zult beschermen als men ze mij wil ontnemen.

Daarbij keek zij hem met haar grote, glanzende ogen zo vreemd aan, zo veelbetekenend, dat aan Raffles op hetzelfde ogenblik een geheim onthuld werd, dat hem nog meer deed ontstellen en dat hij liever in het geheel niet gekend had.

Hij mompelde iets, dat desnoods voor een toestemming kon worden gehouden en startte de motor.

Plichtgetrouw hield hij stil voor het eerste het beste filiaal van de grote en betrouwbare bank, maar hij behoefde nauwelijks enkele minuten te wachten, want, zoals hij wel gedacht had, keerde Ina bijna dadelijk terug, na van de portier de teleurstellende mededeling te hebben ontvangen, dat de bank reeds vele uren gesloten was en dat er geen beampten meer aanwezig waren.

— Wat nu? vroeg zij, terwijl zij Raffles onderzoekend aanzag. Kun je mij geen raad geven, Francis?

— Dat noem ik bij de duivel te biecht gaan, mompelde Raffles zacht voor zich heen. En luid antwoordde hij:

— De vraag is moeilijk te beantwoorden, madame. Ik wist wel bijna vooruit, dat gij op dit ogenblik bijna geen enkele bank geopend zoudt vinden. Ook de Bank van Engeland is reeds lang gesloten. Wilt gij het niet bij een juwelier proberen?

— Dat is een goed idee! riep Ina uit. Kent gij er een?

— Ik ken er verscheidene, madame. Wij zullen ons dan echter moeten haasten, want verreweg de meesten hunner

hebben hun zaken op dit uur ook reeds gesloten.

— Ik wist wel dat je me zoudt kunnen helpen en raad geven! riep Ina handklappend uit, terwijl zij weer dicht naast hem schoof, de kleine handen om het handvat van het valiesje geklemd.

— De drommel hale alle sentimentele en onpractische vrouwen, bromde Raffles. Zij stuurt mijn hele plan in de war, met haar onzinnig vertrouwen in mijn eerlijkheid. En mijn armen, mijn beklagenswaardige stumperds in de honderwijken van Londen, vergeet zij die dan geheel en al?

Zo snel de wagen wilde lopen, zonder nochtans in botsing te komen met een strenge verkeersagent, reed Raffles naar het Strand, waar, naar hij meende, mischien nog wel een juwelierszaak geopend zou zijn, ofschoon hij het betwijfelde. Zijn vrees werd al spoedig bevestigd.

Hij reed het Strand eenmaal in zijn gehele lengte op en neer, maar de luiken waren overal reeds voor de étalages en hij wist wel dat hij geen pogingen behoefde te doen, desondanks te trachten, een der winkeliers te spreken te krijgen, althans over zaken.

Hij maakte gebruik van een ogenblik dat de verkeerslichten op rood stonden, om zijn meesteres mede te delen, dat zij te laat waren en dat het niet mogelijk zou zijn, de juwelen thans nog aan een juwelier toe te vertrouwen.

— Maar wat moet ik er dan mee aanvragen? vroeg de jonge vrouw, met een verschrikte blik op de kostbare lederen tas.

— Ik kan u niet anders raden, madame, dan de juwelen in uw eigen huis zo goed mogelijk weg te bergen, gaf Raffles ten antwoord. Gij hebt toch zeker wel een brandkast, of althans een stalen kistje?

— Geen van beide.

— Dan zou ik u willen raden, in een hotel te trekken en dan de juwelen te laten sluiten in de safe, dan zijn ze waarschijnlijk volkomen veilig.

— In een hotel? Neen. Ik wil in mijn eigen huis slapen.

— Dan blijft er niets anders over, dan ze daar weer heen te brengen, madame.

— En, als die schurk in de loop van de avond weer terugkeert?

— Hij zal wel verstandiger zijn, madame. Dat zou wel wat al te gevaarlijk voor hem zijn. Gij kunt immers aan uw bedienden last geven, hem tot geen prijs meer binnen te laten, en als hij van nacht komt, nu, dan zal hij goed ontvangen worden, dat verzeker ik u.

— Maar, ik kan toch niet de gehele avond met die tas met juwelen blijven rondlopen?

— Mag ik vragen wat de plannen van madame waren geweest, wanneer niet dat betreuenswaardige incident met die bedrieger tusschenbeide ware gekomen?

— Wel, de afspraak was, dat wij ergens zouden gaan dineren en dan te zamen naar een circus of een variété zouden gaan.

— Dan moet ik u toegeven, dat het wel wat lastig en vooral gevaarlijk zou zijn, daarheen die tas met juwelen mede te nemen.

De verkeerslichten sprongen op groen en de wagen moest op dat ogenblik verder rijden; pas een mijl verder had Raffles gelegenheid om er aan toe te voegen:

— Zij zijn zeker veel waard?

— Heel wat, antwoordde de filmdiva glimlachend. Ik geloof niet, Francis, dat je in je gehele leven ook maar het duizendste gedeelte van de waarde van die juwelen bijeen hebt gezien.

Thans was het de beurt van Raffles om stilletjes voor zich heen te glimlachen en hij antwoordde op nederige toon:

— Daaraan twijfel ik geen ogenblik, madame. Mag ik weten wat thans uw voornemens zijn? Gij wilt toch zeker niet dat ik u de gehele avond door Londen blijf rondrijden, al is het schouwspel voor een vreemdelinge zeker belangwekkend genoeg.

— Weet je wat, ik begin honger te krijgen; rijd mij maar naar het restaurant George and The Castie, in Thames Street, kom mij daar een uur later halen, dan zal ik de tas zolang in bewa-

ring geven aan de gérant of haar desnoods bij mij houden.

— Dan kan ik u slechts de raad geven, madame, er goed op te passen, antwoordde Raffles en weer moest hij voor zich heen glimlachen, bij het denkbeeld, dat hij, Raffles, die raad gaf aan een vrouw, die hij voornemens was te bestelen.

Hij handelde echter volgens haar wens, zette haar af aan het voornaam restaurant, zag haar in de helder verlichte eetzaal verdwijnen en dadelijk naar de deftige gérant toegaan en reed toen weg, om de auto ergens te parkeren en zelf in een ander bescheidener restaurant zijn honger te gaan stillen, die zeker niet geringer was dan die van zijn tijdelijke meesteres.

Het was reeds bij negenen toen hij met de auto weer stopte voor de deur van het restaurant in de Thames Street en een ogenblik daarna trad Ina Salza naar buiten. Zijn eerste blik gold niet haar, maar wel de tas, die de kostbare juwelen bevatte en die hij tot zijn geruststelling nog in haar hand zag. Hij tikte aan de klep van zijn pet en vroeg:

— Heeft madame zich al overtuigd, dat de juwelen nog in de tas zijn?

Er vloog een verschrikte uitdrukking over het levendig gelaat van de filmdiva en zij opende snel de tas met het kleine sleuteltje, dat zij daartoe uit haar beurs nam. Zij wierp er even een blik in, dompelde er haar slanke, beringde vingers in en zei toen zacht:

— Alles in er nog. Gij hebt mij waarlijk aan het schrikken gemaakt. Ik heb mij daarbinnen ook geen ogenblik gerust gevoeld en het eten smaakte mij niet.

— Dat is de schaduwzijde van de rijkdom, madame.

— Welzo, ben jij een wijsgeer? vroeg Ina lachend, terwijl zij haar chauffeur met opgetrokken wenkbrauwen aanzag.

— Nu en dan, madame, maar gewoonlijk slechts in mijn eigen vrije tijd.

— Intussen had ik wel zo verstandig gedaan en mij die angstige onrust kunnen besparen, als ik jou aanstonds met de juwelen naar huis had gezonden.

— Mij? riep Raffles bijna verschrikt uit.

— Natuurlijk. Ik geloof toch wel dat ik je kan vertrouwen?

Raffles beet zich een ogenblik op de lippen en zijn wenkbrauwen fronsten zich. Hij voelde een ogenblik een zeer onaangename gewaarwording in de streek van de maagkuil, alsof daar iets zwaars zat dat hem hinderde.

— Ik wilde dat ze wat minder vertrouwen in mij stelde. Voor de drommel, zij zal nog al mijn voornemens in de war sturen, bromde Raffles voor zich heen.

— Rijd nu maar naar huis. Ik heb weinig lust meer om nog iets anders te doen. Het is toch zeker wel een uur voor wij er zijn, nietwaar?

— Op zijn minst, madame. Het zal veel afhangen van de verkeerslichten.

De auto reed weg. Vijf kwartier later stopte het fraaie voertuig weer voor de villa en Ina Salza stapte uit. Zij scheen een ogenblik bij het portier te aarzen, wendde Raffles toen eensklaps haar gelaat toe, keek hem vol in het gezicht en zei:

— Kom, als je de auto in de garage hebt gezet, in mijn kamer. Ik heb je nog enige instructies te geven.

Raffles boog gwiggend en reed weg.

Ina Salza keek hem in de halve duisternis na, tot de wagen om de hoek verdwenen was en zei zacht:

— Een chauffeur, hij? Veeleer een prins. Ja waarachtig, een prins uit een sprookje.

En nog denkend aan die staalgrijze ogen, ging zij het huis binnen. Zij bracht haar tas weer naar haar slaapkamer, deed de juwelen in het stalen kistje en sloot dit zorgvuldig weg in de commode, die zij eveneens afsloot, waarvan zij de sleutels in een ander tasje deed en dat in een wandkast legde. Zij ontdeed zich daarop pas van hoed en mantel, bekeek zich in de spiegel, rekte haar slanke gestalte zo lang mogelijk uit en neuriede zachtjes wat voor zich heen. Toen lachte zij haar spiegelbeeld toe, streek even de hand door het krullende haar, verliet haar slaapkamer en ging haar boudoir binnen, dat er juist tegen-

over was gelegen aan de andere zijde van de gang. Zij ontstak slechts een grote schemerlamp, met een rood kanten kap, waardoor een geheimzinnig licht in de kamer verspreid werd, bedacht zich eensklaps weer, sprong op, ging naar haar slaapkamer terug en stak zich daar snel in haar fraaiste peignoir.

Zij had reden om zich zelve in de grote spiegel trots toe te lachen, want zij was zeker verleidelijk schoon in dit luchtige, kanten gewaad. Daarop keerde zij terug, wierp zich languit op een sofa, greep een boek en wachtte.

Lang behoefde dit niet te duren, want een paar minuten daarna werd er op de deur geklopt en de gewaande chauffeur trad binnen, kaarsrecht, stil, ernstig als altijd. Hij bleef bij de deur staan en zei:

— Madame beveelt?

— Ik beveel op het ogenblik nog niets, Francis, antwoordde Ina en haar lach ontblootte haar schitterend witte tanden. Ik wilde alleen maar eens met je praten, omdat ik vind, dat je eigenlijk tot iets beters geschikt bent, dan tot het beroep, dat je nu uitoefent.

— Het is een eerlijk en een goed beroep, madame.

— De hemel beware mij, dat ik het zou ontkennen, Francis! riep Ina uit. Maar er zijn toch betere dingen. Ik heb je eens goed gadegeslagen, en je bent geknipt voor de film.

— Mijn eerzucht gaat daarheen toch niet uit, madame, zei Raffles kalm.

— Maar dat moet zij juist wel. Bedenk eens, dat je er rijk mede kunt worden. Er zijn wel minderen dan jij tot grootheid geraakt in het vak.

— Men moet er voor kunnen comediespelen, madame.

— Nonsens. Men moet er groot en knap, en sterk voor zijn en ogen hebben zoals jij, dat is de hoofdzaak. Comediespelen voor de film? Larie, beste jongen. De slechtste toneelspeelsters worden dikwijls de beste filmartisten. Ik zelf dan? Wet ben ik dan geweest.

— Gij zijt zeker een uitzondering, madame.

— Dan kun jij er ook een worden.

De jonge vrouw was opgesprongen en kwam nu dicht naast hem staan, hem over haar schouder heen aanziende. Haar ogen linkten en lokten en de geur die van haar krullend, keurig gekapt haar leek op te stijgen, zou zeker iedere andere man aanstonds tot haar slaaf hebben gemaakt. Maar Raffles had volstrekt geen lust om op dat tijdstip die rol te vervullen en zijn stem bleef dan ook volkomen koel, toen hij hernam:

— Ik geloof dat ik daar volkomen uit de toon zou vallen, madame.

— Je vergist je. Je kunt mij geloven als ik zeg, dat je een schitterende toekomst zou wachten.

Zij had haar kleine hand op de krachtige schouder van Raffles gelegd en hij voelde hoe die hand trilde, hij zag hoe het gehele jonge, mooie lichaam beefde en niemand kan zeggen, waartoe dit alles, ondanks de vaste wil van Raffles zou hebben geleid, als er op dit ogenblik niet op de deur was geklopt, die direct daarna geopend werd.

Charlotte stond op de drempel. Haar

mooi gezichtje was bleek en haar donkere ogen schenen Raffles verwijtend aan te zien. Ina had zich snel van Raffles afgewend en zij kon haar toorn en ongeduld slechts moeilijk verbergen, toen zij kortaf vroeg:

— Wat is er, Charlotte? Wat wil je?

— Ik, ik dacht dat madame gescheld had, zei het meisje met zachte stem.

Ina keek haar zwijgend aan en toen gingen haar blikken langzaam naar de chauffeur, die daar opgericht stond, zijn ernstig, krachtig getekend gelaat beschenen door de rode gloed van de lamp. Toen zei zij langzaam:

— Ja, ik heb gebeld. Ik heb wat hoofdpijn, Charlotte, ik wilde vroeg naar bed gaan.

— Zal madame souperen?

— Souperen? Neen, vanavond niet. Ik heb laat gedineerd. En dan, alleen souperen is niet naar mijn smaak.

— Heeft madame mij nog iets te zeggen? vroeg Raffles onverstoorbaar kalm.

— Iets te zeggen? Neen... nu niet. Misschien, misschien morgen.

Hoofdstuk VIII

HET SPEL IS UIT

Omstreeks half twaalf waren alle bewoners van de kleine villa in diepe rust gedompeld; dat moest althans verondersteld worden, want meesteres en bedienden hadden zich in hun slaapvertrekken teruggetrokken.

En toch zou het naderhand blijken, dat er die nacht geen levende ziel in het huis ook maar een ogenblik geslapen had.

Raffles zou zeker de eerste zijn geweest, die inderdaad zou zijn ingeslapen wanneer hij niet was wakker gehouden

door de vrees, dat Stanislaus Majefski, of hoe de kerel dan inderdaad mocht heten, nog diezelfde nacht zou terugkeren, om zijn misslag van die middag goed te maken en zich de juwelen toe te eigenen.

De man leek hem in staat, in het ergste geval tot geweld zijn toevlucht te nemen en dat wilde Raffles tot iedere prijs beletten. Hij lag dus klaar wakker in het bescheiden ijzeren ledikant, half gekleed, luisterend naar de geluiden binnenshuis en ook daarbuiten. Het

was een stille zomernacht en slechts gedempt klonken de geruchten uit de binnenstad tot hier door. Hij had zich slechts gedeeltelijk ontkleed, om dadelijk bij de hand te kunnen zijn.

Men had hem een zolderkamertje toegewezen, eenvoudig, maar niet zonder behagelijkheid gemeubeld en dat een enkel raam had, in het schuine dak aangebracht. Hij had opgemerkt, toen hij binnentrad, dat er in de smalle vensterbank thans vier of vijf potten met bloeiende planten stonden, die hij zeker was niet te hebben gezien, toen hij er voor het eerst binnenkwam. Dat was waarschijnlijk het werk geweest van de kleine Charlotte, zo bedacht hij met een flauwe glimlach.

Hij lag met wijd geopende ogen, met de handen gekruist onder het hoofd, naar buiten te staren, in de donkere nacht en zijn gedachten waren niet van de aangenaamste. Hij had zijn tijd verbeuzeld, want hij gevoelde in zijn hart, dat het hem onder de gegeven omstandigheden volkomen onmogelijk zou zijn, Ina Salza van haar juwelen te beroven.

Zij had hem vertrouwd, zij had hem uit eigen beweging hare juwelen willen medegeven.

Hij had haar ook bevrijd van die schurk van een Majefski, zij had hem vriendschappelijk behandeld, zij had hem willen bevoordelen en voor zijn toekomst willen zorgen.

Nee, hij zou het niet doen, nu niet en waarschijnlijk nooit en hij dacht er aan, dat hij evengoed vannacht nog als 's ochtends kon heengaan, als een schooljongen, die wordt weggestuurd, omdat hij zijn les niet kent.

Hij kon ongeveer anderhalf uur zo gelegen hebben, toen hij plotseling half overeind kwam, op zijn elleboog steunende en aandachtig luisterde. Zijn scherp oor had ergens in het huis een zacht geluid opgevangen, waarvan de aard niet te miskennen viel: er werd ergens voorzichtig een deur geopend.

— Zou hij waarachtig toch de onbeschaamdheid hebben gehad? mompelde Raffles voor zich heen.

Hij stond op, trok snel vest en uniform aan, vervolgens zijn schoenen en ten slotte de gummi overschoenen, welke hij vlug uit zijn kleine tas had gehaald. Hij liet zijn browning in zijn zak glijden, trok heel langzaam en voorzichtig de knarsende grendels van zijn deur terug, die meer geluid veroorzaakten dan hij wel gewent had en stond nu op de duistere zolder, die slechts heel flauw verlicht werd door een kleine elektrische lamp in een melkglazen kom, dichtbij de zoldering.

Hij sloop naar de trap, bleef daar opnieuw luisteren en begon haar toen, onhoorbaar als een kat, af te dalen. Halverwege stond hij even stil, omdat hij zich verbeeldde, op de zolder met grote behoedzaamheid opnieuw een deur te hebben horen openen. Toen alles echter doodstil bleef, zette hij zijn weg voort en liep voorzichtig over het portaal van de tweede verdieping, waarop een paar gangen uitkwamen. Hij stond opnieuw stil om te luisteren en nu hoorde hij duidelijk een zwak gerucht uit de slaapkamer van zijn meesteres komen.

Hij sloop behoedzaam voort, tot hij de deur van de slaapkamer bereikt had en legde zijn hand op de kruk. De deur was echter van binnen gesloten. Daarachter hoorde hij nu zeer duidelijk enig gestommel en het gekras van metaal over metaal.

— Waarom roept zij niet? Zou hij haar bewusteloos gemaakt hebben, of...

Raffles bedacht zich niet. Hij ging naar de volgende deur, die van de badkamer, die eveneens op slot was, haalde zijn fijne lopers te voorschijn en nog geen halve minuut later sprong de schoot van het slot terug en Raffles trad binnen. Hij snelde de badkamer door en wierp de tussendeur open. In een oogwenk kon hij het gehele toneel overzien.

Op het grote bed, waarvan alle dekens en lakens waren afgegleden, als na een worsteling, lag Ina Salza, de haren los, met verwilderde ogen, een doek om de mond gebonden en de naakte armen met een stevig touw op de rug samengebonden.

Het fijne, zijden nachthemd vertoonde dicht bij de hals enige kleine bloeddruppels. Zij was doodsbleek, maar blijkbaar volkomen bij kennis. Stanislaus Majefski stond ongeveer in het midden van de kamer, met een revolver in de vuist, die hij direct op Raffles gericht had. Hij had klaarblijkelijk het terugspringen van het slot gehoord.

De commode was zoeven opengebroken en het stalen kistje met de juwelen stond reeds op een klein tafeltje. Het raam van het balkon stond open en daarvoor was de schurk waarschijnlijk naar binnen geklommen.

Hij keek Raffles strak aan en beval op schorre toon:

— Tracht je niet te verweren, of ik schiet je neer. Steek je handen op en ga daar in die hoek zitten.

Hij nam het kistje onder de linkerarm en terwijl Raffles langzaam de handen opstak en naar de hem aangewezen plaats ging, retireerde de indringer naar het balkon, steeds het wapen op Raffles gericht houdend.

Maar de Gentleman-Inbreker* dacht er niet aan, zich gewonnen te geven. Langzaam met opgestoken handen voort lopend, passeerde hij een der zware, fraai vergulde stoelen.

En eensklaps, snel als de gedachte, hief hij zijn voet op, en joeg die stoel met zoveel snelheid en kracht met een flinke schop tegen de benen van Majefski, dat deze wel een ogenblik zijn evenwicht moest verliezen, waardoor de revolver uit haar richting werd gebracht.

Het duurde slechts kort, maar het was voor Raffles ruimschoots voldoende. Met een sprong als van een tijger was hij bij Majefski, en met een harde vuistslag velde hij hem neer. Het kistje viel kletterend op de grond. Raffles raapte het op, zette het weer in de kast, ont nam Majefski zijn revolver en snelde toen naar Ina, om haar van haar koorden en de doek om de mond te bevrijden.

Nauwelijks kon zij spreken, nauwelijks zich weer bewegen, of zij sloeg haar armen met kracht om zijn hals, trok zijn hoofd met onweerstaanbaar geweld

naar zich toe, en kuste hem op de mond, terwijl zij met tranen in de ogen stamelde:

— Ik dank je... ik dank je... ik heb je lief, Francis, ik houd van je.

Niet zonder moeite maakte Raffles zich uit haar omhelzing los, en zijn stem beefde enigszins, toen hij zei:

— Gij moet dat niet doen, madame. Gij doet er verkeerd aan, ik zweer het u. Laat mij eerst de schurk onschadelijk maken; hij zal zijn straf niet ontgaan.

En met dezelfde koorden, waarmee Majefski zijn voormalige minnares de armen gebonden had, maakte Raffles hem nu iedere beweging onmogelijk, droeg hem toen zonder enige inspanning naar de rustbank, en wierp hem daar als een oude zak neer.

Toen kwam hij langzaam naar het bed terug, reikte Ina met half afgewend gelaat de peignoir toe, die zij achteloos over een stoelleuning had geworpen, en wachtte met gekruiste armen, met de rug naar haar toe, tot zij zou zijn opgestaan, en zich in dit kanten kledingstuk zou hebben gewikkeld.

Toen voelde hij een kleine, trillende hand op zijn arm, en een fluisterende stem zei:

— Wil je mijn dank niet aanvaarden, Francis?

— Ik verdien hem niet, madame, antwoordde Raffles kortaf.

— Wát zeg je daar? Je hebt tot twee malen toe mijn juwelen gered, en mij nu uit de klauwen van die ellendeling bevrijd? En je zoudt mijn dank niet verdienen?

— Neen, madame, dat herhaal ik nu. Ik, ik ben niet degene, voor wie ge mij hebt aangezien.

— Dat heb ik immers altijd wel vermoed, Francis. Je bent geen echte chauffeur, je bent een prins, een prins uit een sprookje! riep Ina half lachend, half wenend.

— Dat geloof ik toch niet, madame, hernam Raffles met een bitter lachje. Ik, ik verzoek u om mij zo aanstonds te laten heengaan, zodra ik die kerel aan de politie zal hebben overgeleverd. Ik zal dadelijk telefoneren; binnen tien

minuten kunt gij van ons beiden verlost zijn.

— Maar ik wil niet van je verlost zijn. Ik denk er niet aan om je weg te zenden! riep Ina op heftige toon. Moet ik mij dan voor je vernederen? Wil je niet begrijpen?

— Ik begrijp het integendeel maar al te goed, madame, en daarom juist moet ik vertrekken.

— Je veracht mij dus. Je wilt dus niets van me weten? stamelde Ina doodsbleek.

— Verre vandaar, madame! riep Raffles op levendige toon. Alleen, wat gij wenst, is onmogelijk. Gij zijt schoon en iedere man zou zich in de hoogste mate onderscheiden achten door uw vriendschap. Maar ik kan die niet aanvaarden. En daarom, laat mij morgen aanstonds vertrekken, en liever nog vannacht.

— Maar waarom dan toch? vroeg Ina op smekende toon, en met gevouwen handen. Heb ik je ergens mee beledigd? Bevalt je hier iets niet? Zeg het en het zal veranderd worden.

— Dat is het niet, madame. O, waarom dwingt ge mij, de reden te noemen.

— Ik wil die reden weten. Je martelt mij, als je mij die niet aanstonds mededeelt.

— Welnu, madame, de juwelen die ik tot twee malen voor u gered heb, die juwelen had ik zelf willen stelen. Daartoe slechts ben ik in uw dienst gekomen. Ik heet niet Francis. Ik ben John Raffles.

Ina week terug, alsof zij een slag op het hoofd had gekregen, duizelend en bleker dan een laken en staarde Raffles aan, alsof zij een geest zag.

— Mijn God, dat is te veel.

— Wilt gij de politie niet waarschuwen?

— O, zeg dat toch niet. Je weet wel, dat ik het niet zou kunnen. Het is dus waar, dat je bij mij kwaamt om...

— Om u te bestelen, madame. En de enige reden waarom ik het niet deed, is, dat gij een goed hart hebt, en dat ge mij zeer ten ontijde uw vertrouwen hebt geschonken. En zeg mij nu wat gij doen wilt; ik stel mijn lot in uw handen.

Ina keek hem nog enige tijd aan, stond toen langzaam op, nam het juwelenkistje van het tafeltje, stak het hem toe en zei bijna toonloos:

— Neem ze. Ik heb van u gehoord, ik ken de reden van uw misdaden. Gij hebt mij veel pijn gedaan, maar het was uw schuld niet. Neem de juwelen, ga in vrede en tracht nu en dan nog eens aan mij te denken.

Raffles had het deksel geopend, na het kistje van haar te hebben aangenomen, met het sleuteltje, dat hij zo even reeds op de commade had zien liggen.

Hij nam uit het kistje een ring met een kleine robijn en zei op zachte toon:

— Slechts deze ring, madame, als aandenken. Het doet mij leed, méér dan ik u zeggen kan, dat ik u verdriet heb moeten berokkenen. Maar een man als ik mag niet toegeven aan andere gevoelens dan die van haat, van woede, van wraakzucht. Deze ring neem ik mee, maar ik behoef hem niet, om nog vaak aan u te zullen terugdenken. Vergeef mij dat ik u leed deed, behoud deze juwelen en denk niet te slecht over mij.

Hij had de kleine hand van Ina Salza gegrepen en bracht die aan zijn lippen, toen beneden in het huis de telefoon overging. Raffles richtte zich dadelijk op, alle zenuwen gespannen. Hij snelde het vertrek uit, rende de gang teneinde, boog zich over de leuning van de trap en zag Finch, de rosharige bediende, in de vestibule aan de telefoon staan. Raffles begreep onmiddellijk wat er gebeurd moest zijn.

Hij snelde terug en zei met een flauwe glimlach:

— Ik zal haastig afscheid van u moeten nemen, madame. Finch telefoneert beneden om de politie. De jaloerse stumperd heeft zeker ook het gerucht van mijn opengaande deur gehoord, hij is mij gevolgd, misschien denkende dat ik de lieve Charlotte een bezoek zou brengen en hij heeft afgeluisterd wat hier zoeven gesproken is.

— Mijn God, dan zijt gij verloren! riep Ina met een kreet van schrik.

— Nog niet, madame, als gij mij slechts toestaat, dit vertrek langs het

balcon te verlaten en verder langs dezelfde weg, die mijnheer de graaf gevolgd heeft.

— Gauw! Gauw! riep Ina handenwringend uit. Snel naar de garage, neem de auto en red u. Doe met de wagen wat gij wilt, als gij u maar in veiligheid brengt.

— Ondanks...

— Ondanks alles. Wat kan het mij schelen wie je bent. Ik houd van je. Ik houd, wanhopig veel van je.

Met een woeste beweging sloeg zij haar armen om de hals van Raffles en perste met een hartstochtelijk gebaar

haar lippen op de zijne.

Toen duwde zij hem van zich af, trok hem naar het raam en fluisterde hijgend:

— Ga nu, ga nu. En... vergeet mij niet al te spoedig.

In een wip was Raffles over het balcon, liet zich langs de ladder glijden en verdween in de duistere tuin.

En juist toen de politie binnentrad, om zich van Majefski en Raffles meester te maken, verkondigde het geronk van de motor aan Ina Salza, dat de Gentleman-Dief in veiligheid was.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een gewaagde weddingschap

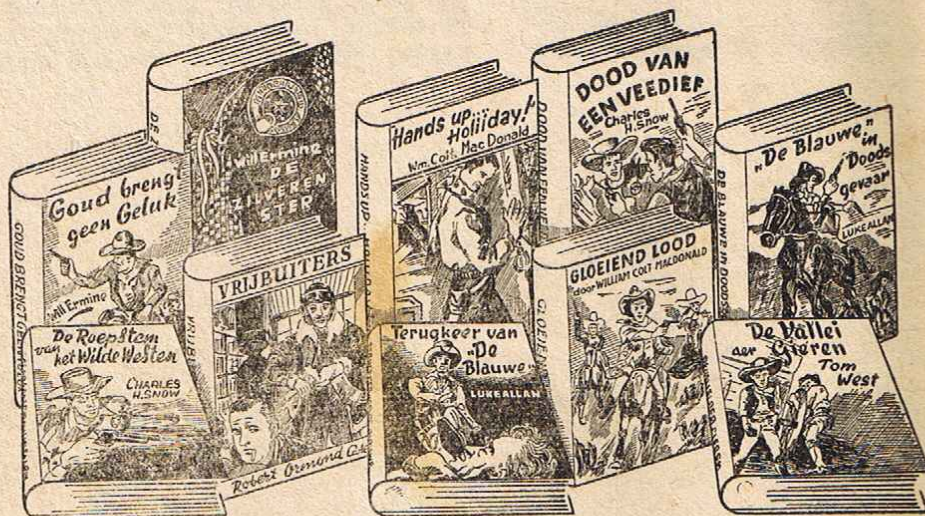
10 WILD - WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS f 3.—** of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Goud brengt geen geluk. — 2. De zilveren ster, door Will Ermine. — 3. Hands up... Holliday. — 4. Gloeiend lood, door Wm. Colt Mac Donald. — 5. De Blauwe in doodsgevaar. — 6. Terugkeer van de Blauwe, door Luke Allan. — 7. De vallpi der gieren, door Tom West. — 8. De roepstem van het wilde westen. — 9. Dood van een veedief, door Charles H. Snow. — 10. Vrijbuiters, door Robert Ormund Cade.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS f. 29.50**, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 28.85 of 1e termijn.

Men vermeldt : « W.W.-Serie, Aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266